

Hapishaneler devrimin bir mevzsidir

Hapishaneler, özellikle 15 Temmuz sonrası artan saldırılara karşı devrimci tutsakların savunduğu bir devrim mevzisi olarak öne çıkıyor. Yaklaşık 600 hasta tutsağın, çoğunun içeride yatamayacağına dair raporları olmasına karşın serbest bırakılmaması, tutsakların teslim olma-

ma geleneğine sadık oldukları içindir. Hasta tutsaklar sessiz ve sağlık durumlarından kaynaklı pratik olarak eylemsiz ölümüne bir direniş göstererek teslim olmuyorlar.

Hasta olmayan devrimci tutsaklar pratik olarak eylemliliklerle direniş gösteriyorlar. Bu direniş bazen kapı dövmek olarak, bazen de koğuş/hücre yakarak yaşam buluyor. Sermaye devleti saldırılarını azgınlıştırıyor. Çünkü hapishanelerin, devrimi boğabilecekleri bir kuyuya dönüşmesini amaçlıyor. Tutsaklar ise hapishaneleri direniş mevzilerine, kalelerine dönüştürerek direniyorlar.

s.4

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 36
30 Eylül 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

İşçi sınıfı üzerindeki gerici cendereyi parçalamak için...

İşçiler sonuna kadar sınıf düşmanlarının peşinden sürüklenemezler. Çünkü ne siyasal İslamcılık ne ırkçı şovenizm; kapitalizmin her gün yeniden ürettiği çelişki ve çatışmaların üstünü uzun süre örtebilir.

Uzatılması planlanan OHAL'le hedeflenen...

Sermaye düzeninin OHAL pratiği ve hayata geçirdiği KHK'lar OHAL'in uzatılması halinde saldırı sürecinin boyutlanacağını ortaya koyuyor.

ABD ve İsrail: Ortadoğu halklarının katilleri

Emperyalizm devasa askeri yığınaklarıyla zulmünü artırsa da direniş yermeye devam edecek ve tarih direnenleri ve onların zaferlerini yazacaktır.

Kirpiklerimiz yere düşmesin diye... / 2

Kadın katliamları ardı arkası kesilmeksizin devam ediyor. Kadın cinayetlerine karşı öfkeyse kadınlarda birikiyor.

Katliamcılık bu devletin mayasında var - H. Fırat

s.12

Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak

s.15

İşçi sınıfı üzerindeki gerici cendereyi parçalamak için...

Demokratik sosyal hak arama mücadelesi gerici ideolojilere karşı geliştirilecek sosyalist propagandaya zemin hazırlar. Bu zemini etkili ve yaratıcı şekilde değerlendirmek, her olanağı burjuva gericiliğine saldırmanın, sınıfa kendi ideolojisini, yani sosyalizmi taşımanın vesilesi haline getirmek gerekiyor. Elbette kastettiğimiz “kuru sosyalist propaganda” değil. Tersine, kapitalistlerin pervasızlığı, sömürü ve köleliğin sınıfsal mantığı, dinci iktidarın fütursuz saldırganlığı vb. ile bağını kurarak ele almak, etkili bir yöntem olacaktır.

14 yıldan beri işbaşında bulunan AKP hükümeti kapitalistler sınıfına hizmette sınır tanımadı. Sermaye kodamanlarının 70 yılda biriktirdikleri servetlerini bu yıllarda ikiye/üç katlaması bu din istismarcısı partinin sınıfsal kimliğini ayan-beyan ortaya koyuyor.

Sermayeye sınırsız hizmetin diğer anlamı işçi sınıfıyla emekçilere yönelen pervasız saldırılardır. Zira çıkarları zıt/uzlaşmaz iki sınıftan birine hizmet etmek, ancak öbürüne saldırmakla mümkündür. Askeri cuntanın bile cüret edemediği bazı hakları gasp eden AKP-cemaat koalisyonu 11 yıl boyunca işçi sınıfıyla emekçilere saldırdı, haklarını gasp etti. Bu uğursuz koalisyon iktidar ve rant paylaşımında yaşanan anlaşmazlıklardan dolayı 2013'te dağılınca, saldırı furcasını AKP sürdürdü.

Gelinen aşamada AKP, emek düşmanlığında sınır tanımamasına rağmen halen işçi sınıfından azımsanmayacak bir destek buluyor. Bu destek bazı işçiler şahsında dinci-ırkçı ideolojinin aktif savunuculuğu boyutuna varabiliyor. Denebilir ki, işçi sınıfı ilk defa dinci-ırkçı gerici-likten bu derecede etkilenmiştir.

***

İşçilerin sınıf kimliklerini yozlaştıran, sefaletlerini arttıran, birliklerini parçalayan, çalışma ve yaşam koşullarını ağırlaştıran, sömürü ve köleliği “takdiri ilahi” bir olaymış gibi takdim eden bir zihniyetin peşine takılmaları işçi sınıfının mevcut örgütsüz ve dağınık tablosunun dolaysız bir sonucudur. Bu durum elbette geçici olmaya mahkumdur. İşçiler sonuna kadar sınıf düşmanlarının peşinden sürüklenemezler. Çünkü ne siyasetçi ne ırkçı şovenizm; kapitalizmin her gün yeniden ürettiği çelişki ve çatışmaların üstünü uzun süre örtebilir.

Bu halin geçiciliğe mahkum olması sorunun önemini hafifletmiyor. Devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için varını

yoğunu ortaya koyan sınıf devrimcileri başta olmak üzere devrim ve sosyalizm iddiası olan herkesin vazife çıkarabileceği kapsamda bir sorunla karşı karşıyayız. Dinci faşist saldırganlığı durdurabilecek tek toplumsal güç olan işçi sınıfının en azından öncüleri şahsında bu zorbalığın egemenliğinden kurtulması hayati bir önem taşıyor. Bu gerçekleşmeden işçi sınıfının tarihsel devrimci misyonunu gerçekleştirmesi, diğer bir ifadeyle kapitalizmin yıkılıp sosyalizmin inşa sürecinin başlatılması imkansızdır.

***

Gericiliğin etkisi işçi sınıfının insanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşma mücadelesini ortadan kaldırmıyor. Bindiği üzere bu mücadele yerel sınırları aşmasa da kesintisiz bir şekilde devam ediyor. Bu da sınıfın kaderciliğe teslim olmadığını, iradesini kullanabildiğini gösteriyor. Fakat bu sınırlarda kalan hak arama mücadeleleri yavaş ki işçi sınıfının gericiliğin güdümünden kurtulmasına yetmiyor. Bu sığrmanın sınıfın ileri kesimleri şahsında gerçekleşebilmesi için devrimci öncü müdahalenin kritik bir önemi var.

Demokratik sosyal hak arama mücadelesi gerici ideolojilere karşı geliştirilecek sosyalist propagandaya zemin hazırlar. Bu zemini etkili ve yaratıcı şekilde değerlendirmek, her olanağı burjuva gericiliğine saldırmanın, sınıfa kendi ideolojisini, yani sosyalizmi taşımanın vesilesi haline getirmek gerekiyor. Elbette kastettiğimiz “kuru sosyalist propaganda” değil. Tersine, kapitalistlerin pervasızlığı, sömürü ve köleliğin sınıfsal mantığı, dinci iktidarın fütursuz saldırganlığı vb. ile bağını kurarak ele almak, etkili bir yöntem olacaktır.

***

Gericiliğe karşı sosyalist propaganda dinci-ırkçılığın militanlığına soyunan kimi işçilerin tepkisine yol açabilir. Bu ise “sınıfla ilişkilerimizi germeyelim” türünden

“hassasiyetler” yaratabilir. Vurgulamak gerekiyor ki, devrimci sınıf hareketi yaratma iddiasıyla faaliyet yürüten komünistler, bu tür hassasiyetlere prim vermemelidirler.

Sınıfı hedef alan saldırıların şu veya bu kapitalistin “kötü niyeti”nden kaynaklanmadığı, bunların sermaye iktidarının kaçınılmaz icraatları olduğu, siyasal iktidarın bu icraatların esas sorumlusu olduğu, somut örneklerle döne döne anlatılmalıdır. Özellikle yerel/sektörel yayınlar, sosyal medya ve diğer araçların bu yönde seferber edilmesi büyük önem taşıyor. Bu çaba sınıfla yüz yüze gelinen ortamlarda, toplantılarda, tartışmalarda vb. alanlarda da sürdürülmelidir.

Bu çalışmada içerikten taviz vermemek esastır. Bununla birlikte uygun bir üslup geliştirmenin önemi gözden kaçırılmamalı, gerekli özen gösterilmelidir. Sınıfla organik bağı olan, işçileri tanıyan, bilinç düzeylerini, hassasiyetlerini, ön yargılarını bilen sınıf devrimcilerinin uygun üslubu geliştirmeleri güç olmasa gerek. Bu çalışmada, gerekiyorsa eğer iğnenin ucunu sınıfa batırmak, gerici-lik savunuculuğu yapan işçilerle ideolojik çatışmaya girmek gibi tutumlardan da kaçınılmamalıdır.

***

Bu somut sorun, pervasızlıkta sınır tanımayan dinci sermaye iktidarının önemli avantajlarından biridir. Sınıf içinde gericiliğe karşı etkili/yaratıcı ideolojik/politik mücadele kritik bir önem taşıdığı gibi geleceğe ertelenemez bir görevdir aynı zamanda. Dinci ırkçılığı geriletmenin de sermaye egemenliğini ortadan kaldırma mücadelesini büyütmenin de bu alanda sağlanacak gelişmeye, yani öncüleri şahsında sınıfı sosyalizme kazanma başarısına doğrudan bağlı olduğu bir an bile unutulmamalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/36 * 30 Eylül 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Uzatılması planlanan OHAL'le hedeflenen...

Sermaye düzeninin OHAL pratiği ve hayata geçirdiği KHK'lar OHAL'in uzatılması halinde saldırı sürecinin boyutlanacağını, işçi-emekçilerin kırıntı halindeki haklarını da hedefleyeceğini ortaya koyuyor.

15 Temmuz darbe girişiminin ardından ayakta kalmayı başaran Erdoğan ve AKP'si, darbe girişiminin ardından OHAL ilan ederek güç toplamaya ve pervasız saldırılarını hızlandırmaya başlamıştı.

OHAL bir yönüyle rejim krizi kapsamında gündeme gelse de hedefinde işçi-emekçilerin de olduğu açık. Bu süreçte yasaklanan eylemler, işçi direnişleri, siyasal faaliyete yönelik yasaklamalar-engellemeler, hayata geçirilen BES vb. uygulamalar bu gerçeği açıkça ortaya koyuyor.

Gelinen süreçte 20 Ekim'de bitecek olan OHAL'in uzatılması gündemde. Sermaye düzeninin OHAL pratiği ve hayata geçirdiği KHK'lar OHAL'in uzatılması halinde saldırı sürecinin boyutlanacağını, işçi-emekçilerin kırıntı halindeki haklarını da hedefleyeceğini ortaya koyuyor.

Önümüzdeki günlerde, sermayenin kapsamlı saldırılarının ve işçi sınıfına dayatılan kölelik koşullarının yeni mücadele dinamiklerini hayata geçirme ihtimali ise sermaye tarafından ciddi bir tehdit olarak görülüyor. Böylesi bir sürece hazırlanan sermaye düzeni, OHAL'in uzatılmasını da bu bağlamda ele alıyor. Bir

örnek vermek gerekirse; metal sektöründe 2017 TİS'leri yaklaşıyor. Hali hazırda hareketli bir tabloya sahip olan sektörde ciddi mücadele eğilimlerinin ortaya çıkması ise sermayenin korkularını büyütüyor. Bu nedenle sermaye ve devleti 2017 TİS'lerine OHAL ortamında girmeyi önemli bir olanak olarak değerlendiriyor.

Metaldeki gelişmeler üzerinden söylediklerimiz toplamda sınıf hareketi ve toplumsal mücadeleler için de geçerlidir. Kürt hareketinin, devrimci-ilerici güçlerin hareket alanının kısıtlanması, OHAL ile birlikte kitlelerden yalıtılması, baskı altına alınması düzenin temel hedefidir. OHAL'in uzatılmasının buna hizmet edeceği açıktır. Geçtiğimiz hafta Kadıköy'de Devrimci Gençlik Birliği'nin açtığı standan 3 devrimcinin işkenceyle gözaltına alınması ve savcının gözaltı süresini 5 güne uzatması, mücadelelerle kazanılmış olan söz-basın-örgütlenme hakkının hedefte olduğunu da göstermektedir.

Hedefte sadece cemaatin olmadığı, yasaklamalar, tutuklamalar, belediyelere kayyım atamalar, açığa almalar, işten çıkartmalar ve girişilen sınır ötesi ope-

rasyonlarla iyice ortaya çıkmıştır artık. Kamuda binlerce KESK üyesi, devrimci-ilerici, OHAL'in ilk uygulamalarıyla hedef olmuştur. Hedefte sınıf hareketi ve toplumsal hareket dinamikleri vardır.

OHAL'in uzatılabileceğini söyleyen Erdoğan, 15 Temmuz sonrası yaptığı bir konuşmada 15 Temmuz darbe girişiminin bir lütf olduğunu söylemekteydi ve OHAL'in gerekliliğini buradan doğru ortaya koymakta idi. Bu demek oluyor ki, OHAL'in hedefi sermayenin politikalarını pürüzsüz bir şekilde hayata geçirmektir. Bu noktada zorlanan Erdoğan ve AKP darbe girişimi ile bulunmaz bir fırsat yakaladılar. Bu fırsat OHAL ile sürdürülmeye çalışılıyor.

Bu cendereyi kırmanın yolu ise siyasal bir sınıf hareketi yaratılmasından geçmektedir. Sınıfın talepleriyle siyasal gelişmelerin bağını kurabilmek, OHAL'in hedeflerini, sermaye düzeninin işleyişini ortaya koymak ve hareketi siyasal bir çizgide örgütlemek sınıf devrimcileri için en acil ihtiyaçtır.

R. U. KURŞUN

OHAL'e karşı imza kampanyası

İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi, OHAL'e karşı "OHAL uzatılmamalı derhal kaldırılmalıdır" şiarıyla imza kampanyası başlattığını, 27 Eylül günü düzenlediği basın toplantıyla duyurdu.

İHD şube binasında yapılan toplantıda konuşan Ali Aydın, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından, mevcut hükümet tarafından 20 Temmuz 2016 tarihinde OHAL ilan edildiğini, devletin tüm kurum ve kuruluşları ile hukuki dayanaktan yoksun bir şekilde yönetildiğini hatırlattı. Toplumun, OHAL kararname ve uygulamalarıyla demokratik olmayan, insan haklarını askıya alan bir yönetim şekliyle karşı karşıya geldiğini söyledi.

Aydın, OHAL sürecinde yaşananları şu ifadelerle aktardı: "Resmi yetkililerin çeşitli tarihlerde yapmış oldukları açıklamalardan elde edilen ve artarak değişen verilere göre ilk elli günde; 40 bin gözaltı, 20 bin tutuklama yapıldı. 80 bin çalışan açığa alındı. 45 gazete, 24 radyo, 18 TV, 15 dergi, 29 yayınevi, 3 haber ajansı kapatıldı. 100 gazeteci gözaltına alındı. 37 gazeteci tutuklandı (bugün itibarıyla 93 gazeteci halen tutukludur). 28 belediyeye kayyım atandı. Bazı şehirlerde Kürt muhtarlar görevden alındı."

Aydın, OHAL ve ardından çıkarılan KHK'larla anti-demokratik uygulamaların önünün açıldığını, bu duruma karşı mücadele edeceklerini dile getirdi.

Aydın, OHAL'in kaldırılması veya süresi dolan OHAL yasasının bir daha toplum önüne getirilmemesi için Türkiye genelinde imza kampanyası başlatacaklarını anlattı.

Aydın son olarak şunları vurguladı: "Usul, yer, süre, sebep, amaç açısından hukuka uygun bir OHAL bulunmamaktadır. Toplumsal ihtiyacımız despot idareler değil özgürlükçü rejimlerdir. Toplumun güvenliğini sağlayacak olan baskıcı rejimler değil, herkes için en geniş, eşit, özgürlükçü demokrasilerdir. biz hak ve özgürlüklerine sahip çıkan yurttaşlar olarak TBMM'den OHAL'in uzatılmamasını, derhal kaldırılmasını talep ediyoruz."

Gözaltı terörü devam ediyor

Sermaye devleti ilerici güçlere dönük gözaltı saldırısına devam ediyor.

24 Eylül günü Diyarbakır'da KHK'larla görevden alınan Eğitim Sen üyesi öğretmenlerin yürüyüşüne polis saldırdı.

Görevden alınan öğretmenler Diclekent Mahallesi'nden Park Orman'a kadar insan zinciri oluşturarak yürümek istedi. Polis ise yürümeye başlayan öğretmenlere saldırarak 17 kişiyi darp ederek gözal-

tına aldı.

Saldırının ardından Eğitim Sen Diyarbakır 2 Nolu Şube'ye geçen öğretmenleri takip eden polis, binayı da ablukaya aldı. Ablukanın kaldırılmasından sonra öğretmenler de binadan ayrıldı.

26 Eylül günü ise Diyarbakır Adliyesi'nde çalışan 9 Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyesi "PKK/KCK üyeliği" iddiasıyla gözaltına alındı. Gözaltına alınanların

ev ve adliyedeki odalarında da arama yapıldı.

28 Eylül günü Adana'da polis Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) ve Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) üyelerinin evlerine baskın düzenledi. Baskınlarda çok sayıda kişinin gözaltına alındığı, gözaltına alınanların Adana Emniyet Müdürlüğü TEM Şubesi'ne götürüldüğü öğrenildi.

Hapishaneler devrimin bir mevzisi

Tutuklanmak, hapishaneye girmek bir devrimci için ilk bakışta siyasal faaliyetin durması gibi görülebilir. Tutuklanan sadece bir devrimci bile olsa, evet, onun dışarıdaki siyasal faaliyeti duruyor, ama siyasal kimliği ve faaliyeti bu kez hapishanede sürüyor. Siyasal faaliyetin tam olarak durması, ancak siyasal kimliğin de yok olmasıyla, yani teslim olmakla mümkün. Sermaye devleti gerçek anlamda teslim olanları hapsedebilir. Teslim olmayan bir devrimci, hapishanelere devrimin bir mevzisi olarak bakar. Ki bazen hapishaneler devrimin bir mevzisinden öte, devrimin kalelerine dönüşüyor.

Bugün Kürt halkı ölümüne direnip teslim olmuyorsa, bunda Diyarbakır Zindanı'nda '82'de sembolik olarak 3 kibrit çöpü yakıp Newroz'u kutlayan ve ardından feda eylemi yapan Mazlum Doğan'ın bayraklaşması etkindir; bedenlerini tutuşturan Dörtler etkindir; '82' Ölüm Orucu (ÖO) şehitleri etkindir. Yani Kürt halkının bugünkü direnişinde '82'deki hapishane direnişleri belirleyici öneme sahiptir.

Ülkenin batısında da 12 Eylül darbesiyle yeni bir saldırı dalgası başlatan sermaye devleti, ülkenin doğusunda olduğu gibi, hapishanelerde saldırılarını giderek arttırır ve Tek Tip Elbise (TTE) saldırısında neredeyse saldırıların toplamı cisimleşir. Buna karşı Apo, Fatih, Hasan, Haydar'ın ölümsüzleştiği '84 ÖO direnişi TTE'ye karşı devrim savunusudur. Direniş bitti-

ğinde kimse uymasa da TTE uygulaması kaldırılmadı. Ama devrimcilerin devrimi ölüm bedeli savunacaklarının altı kalın kalın çizildi.

'96 ÖO ve Süresiz Açlık Grevi (SAG) direnişi, sermaye devletinin devrimciler şahsında, devrime dolaysız saldırısıdır. İstanbul'da 3 kişinin katledildiği '96 1 Mayıs'ı sonrası gözaltına alınanlar, tutuklanıp Eskişehir tabutluklarına konulmuştu. '96'da ölümsüzleşen 12 canla tabutluklar parçalandı. Siyasal olarak devrim kazandı.

'95'te Buca, '96'da Ümraniye hapishanelerine saldırılar oldu. Bu saldırılara karşı devrimci tutsakların yanıtı direniş oldu. '97'de Diyarbakır hapishane katliamından sonra, '99 26 Eylül'ünde Ulucanlar Katliamı'nı gerçekleştirdi serma-

ye devleti. Tutsaklar ölümüne karşı halaya durarak, direnişle karşıladı bu saldırıyı ve ON'lar ölümsüzlük burçlarına çekildiler.

20 Ekim 2000'de başlayan ÖO direnişi 7 yıl sürdü. TKİP, DHKP-C ve TKP(M-L)'nin (bugünkü adıyla MKP), 20 Ekim'de başlattığı ÖO direnişine 19 Aralık saldırısından sonra, bütün devrimci örgütler katıldı. 2002 Mayıs'ında DHKP-C dışında bütün örgütler ÖO'yu sonlandırdı. DHKP-C de 2007 Ocak'ında haftada 10 saat 10 kişinin görüşmesini düzenleyen genelgeyle ÖO direnişini sonlandırdı. 19 Aralık da dahil, bu direnişte 122 canımız ölümsüzleşti.

Hapishaneler, özellikle 15 Temmuz sonrası artan saldırılara karşı devrimci tutsakların savunduğu bir devrim mevzisi olarak öne çıkıyor. Yaklaşık 600 hasta tut-

sağın, çoğunun içeride yatamayacağına dair raporları olmasına karşın serbest bırakılmaması, tutsakların teslim olmama geleneğine sadık oldukları içindir. Hasta tutsaklar sessiz ve sağlık durumlarından kaynaklı pratik olarak eylemsiz ölümüne bir direniş göstererek teslim olmuyorlar.

Hasta olmayan devrimci tutsaklar pratik olarak eylemliliklerle direniş gösteriyorlar. Bu direniş bazen kapı dövmek olarak, bazen de koğuş/hücre yakarak yaşam buluyor. Sermaye devleti saldırılarını azgınlaştırıyor. Çünkü hapishanelerin, devrimi boğabilecekleri bir kuyuya dönüşmesini amaçlıyor. Tutsaklar ise hapishaneleri direniş mevzilerine, kalelerine dönüştürerek direniyorlar.

Dışarıdan da hapishanelere bu temelde bakmak gerekiyor. Eğer sermaye devleti bir gün devrimci tutsakların direnişini kırabilirse, dışarıda her türlü muhalefete saldırıların yoğunlaşacağı gibi, işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının çok daha kötüye gideceği kesin. '99'da Ecevit "İçeriye teslim almadan, dışarıya teslim alamayız" sözleriyle bu durumu özetlemiştir.

Sermaye devleti hapishanelerle dışarıyı birlikte ele alıp saldırıyor. Hapishanelerdeki direniş geleneği dışarıda da (işçi ve emekçilerde de) yaşam bulmalı. Bu şekilde devrimin iki direniş mevzisine dolaysız bir köprü kurulacaktır.

M. KURŞUN

Açlık grevindeki Çapraz ve Aktaş yaşamını yitirebilir!

Menemen R Tipi Hapishanesi'nde tutulan DBP'li Hakkari İl Genel Meclisi üyesi Sibel Çapraz ile aynı hapishanede tutulan ve Adli Tıp Kurumu (ATK) tarafından 3 defa "hapishanede kalamaz" raporu verilmesine rağmen tahliye edilmeyen ve iki eli olmayan Ergin Aktaş, tahliye edilmeleri için 20 Eylül'den bu yana açlık grevinde. Hakkari'nin Yüksekova İlçesi'nde 27 Kasım 2015 tarihinde zırhlı araçtan açılan ateşle ağır yaralanıp, 15 ameliyat geçirdikten sonra tedavisi devam ederken 3 Mart'ta tutuklanan Çapraz'ın yaraları hala iyileşmezken, Aktaş ise tüm raporlarına rağmen tahliye edilmediği gibi psikolojik işkenceye maruz bırakılıyor.

Her iki tutsağın durumunu yerinde görmek amacıyla aralarında Av. Eren Keskin'in de bulunduğu İnsan Hakları

Derneği (İHD) Merkezi Hapishaneler Komisyonu'ndan oluşan heyet, hapishaneye giderek görüşme gerçekleştirdi.

Çapraz ve Aktaş'la görüşen heyette yer alan Av. Zeynep Ceren Boztoprak, "Hapishanede Ergin ve Sibel'den başka siyasi mahpus yok. Tamamı adli suçlu mahpuslar. Onları da ortak alanda buluşturmadıkları gibi tamamen keyfi ve gerekçe gösterilmeden hapishane içi mektuplaşma hakları da gasp edilmiş durumda. Bazen aile görüşleri bile gerekçe gösterilmeden yapılmıyor" dedi.

Ergin Aktaş'ın koşulları hakkında bilgi veren Boztoprak, "Ergin, tek kişilik bir hücrede kalıyor. Hücrede banyo yok ve sıcak su verilmiyor, tuvaletin kapısı yok. Ergin'in temel ihtiyaçları karşılanmadığı gibi ona eziyet olsun diye de ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Kaldığı

hücrenin hemen yanına taciz suçundan hükümlü bir asker koymuşlar. O kişi her gün ve saat Ergin'in bütün değerlerine küfür ederek onu tahrik etmeye çalışıyor. Ergin, hapishane yönetimine bunu bildirdikten sonra disiplin cezası almış" diyerek, hak ihlallerinin ciddiyetine dikkat çekti.

Sibel Çapraz'ın koşullarını da anlatan Boztoprak, "Genel olarak Ergin'le aynı koşullarda yaşıyor. Ancak Sibel'in defalarca ameliyat olduğunu ve yaşam tehlikesi sınırında olduğunu artık herkes biliyor. Buna rağmen açlık grevi eyleminde ve hemen talepleri yerine getirilmezse yaşamını yitirebilir" diyerek, ölüm tehlikesine dikkat çekti.

Çapraz'ın "hapishanede kalamaz" yönünde raporu olmasına ve Ergin Aktaş'tan farklı olarak hükümlü olmaması

na rağmen serbest bırakılmadığına işaret eden Boztoprak, "Ameliyat olması gerekiyor ancak doktorları ona 'Sana bu şartlarda ameliyat yapamayız' diyerek tahliyesini bekliyorlar. Sağlık durumu her geçen gün kötüye gidiyor. Kesinlikle bakılması gereken bir mahpus olmasına rağmen tek başına kalıyor. Temel hakları kısıtlanmış durumda" diye konuştu.

Çapraz ve Aktaş'ın tahliye edilmelerini ve bu süre zarfında da diğer siyasi tutsakların olduğu hapishanelere nakledilmelerini talep eden Boztoprak, tutsakların talepleri yerine getirilinceye kadar açlık grevi eylemlerini sürdürceklerini aktardı.

Çapraz ve Aktaş'ın "Açlık grevi eylemini yapmak zorunda kaldık. Hapishane yönetimi bize başka yol bırakmadı. Direneceğiz, ne olursa olsun boyun eğmeyeceğiz" dediğini aktaran Boztoprak, toplumu bu konuda duyarlı olmaya çağırıyor. Boztoprak, aksi takdirde ölüm haberiyle karşı karşıya kalacaklarına vurgu yaptı.

Ulucanlar Katliamı şehitleri anıldı

235. F Oturması Çapraz için yapıldı

235. F Oturması, polis tarafından vurulduktan sonra tutuklanan Sibel Çapraz için yapıldı. Eylem 24 Eylül günü Galatasaray Meydanı'nda sloganlarla başladı. Sloganların ardından HDP Milletvekili Filiz Kerestecioğlu, Sibel Çapraz'ın avukatı ve ablası konuştu.

Konuşmaların ardından okunan basın açıklamasında tutuklu ve hükümlülere yaklaşımın hukuki çerçevede değil, "düşman, hain" şeklinde olduğu söylendi. 27 Kasım 2015'te hendek bahanesiyle Yüksekova'ya operasyon düzenleyen polisin, protesto eylemi sırasında vurduğu Çapraz'ın 96 gün boyunca tedavi gördükten sonra tutuklandığı belirtildi.

ÇAPRAZ'IN TEDAVİSİ ENGELLENİYOR

Açıklamanın devamında Çapraz'ın ablası Kendi Çapraz tarafından paylaşılan bilgiler şu şekilde ifade edildi: "Vücut direnci düştüğü için gittiği hapisane doktoru hastaneye sevk etmiş. Durumu zaten çok ağırdı, buna rağmen ring aracına bindirmişler. Saatlerce bekletmişler, komutan kendi işlerini yapmış. Bekleme sırasında kolostomi torbası patlamış, sedye istenip hastanede torbası değiştirilip tekrar ring aracına bindirilerek hücre sine götürülmüştür."

Açıklamanın devamında Çapraz vurulduktan sonra bağırsakları dışarıdayken çeşitli şehirlerdeki hastanelerde onlarca ameliyat geçirdiği, ameliyatları yarım kalmasına rağmen tahliye edilmediği, hücre sinde banyoyu bile görecektir şekilde kameralar takılı olduğu belirtildi. Açıklama hasta tutukluların serbest bırakılması istenerek sonlandırıldı.

MUHAİRİMİZE GBT DAYATMASI

Polis bu haftaki eylemi de demir bariyerlerle çevirerek yalıtıma çalıştı. Eylemi izlemek için yaklaşanları da "burada durmak yasak" diye uzaklaştıran polis, muhabirimiz Ersin Özdemir'in alandan ayrılmak istememesi üzerine kimlik kontrolü yaptı. Özdemir "asker kaçağı" olduğu gerekçesiyle alıkonularak karakola götürüldü, burada yapılan tebligat sonrası serbest bırakıldı.

İstanbul

Ulucanlar'da katledilen 10 devrimci, katliamın 17. yılında anıldı.

ANKARA

Mamak İşçi Kültür Evi 24 Eylül günü Ulucanlar Katliamı'nda şehit düşen devrimciler için anma etkinliği gerçekleştirdi.

Devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşunun ardından katliamın politik ve iktisadi arka planı üzerinden tartışmalar yürütüldü. Sermaye devletinin katliamcı geleneğinin günümüzde daha geniş kitleleri hedef alarak devam ettiğine dikkat çekilen söyleşide, işçi ve emekçilere dönük saldırıların da sürdüğü belirtildi.

Söyleşide, devrimci kimlik ve devrimci direniş geleneği konuları tartışıldı. Etkinlik müzik dinletisi ile sona erdi.

25 Eylül günü ise Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) Ulucanlar Hapishanesi önünde eylem gerçekleştirdi.

Sloganlar ve saygı duruşunun ardından yapılan basın açıklamasında sermaye devletinin katliamcı geleneğine vurgu yapılarak bugün de İŞİD eliyle katliamlar gerçekleştirildiği belirtildi, OHAL fırsatçılığı ile işçi sınıfına yönelik hayata geçirilen saldırılara değinildi.

İSTANBUL

BDSP, İstanbul'da ise katliamda şehit düşen TKİP MK üyesi Ümit Altıntaş'ın

Ankara

İzmir

Karacaahmet Mezarlığı'ndaki mezarı başında anma gerçekleştirdi. 25 Eylül günü yapılan anmada, mezarlık girişinden Altıntaş'ın mezarına kadar sloganlarla yürüyüş yapıldı. Mezar başında yapılan saygı duruşunun ardından Habip ve Ümit yoldaşların yaşamları ve ölümleriyle yol gösterdikleri ifade edilerek; Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın tasfiyeciler sürecine ve partinin önemine ilişkin yaptıkları konuşmalardan örnekler verildi. Bu davanın devrimci sınıf partisi ile güvencede olduğuna vurgu yapıldı. Konuşma "Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!" sloganıyla karşılandı. Anmanın devamında Ümit Altıntaş'ın annesi Songül Altıntaş ve BDSP temsilcisi konuştu. Konuşmaların ardından anma marşlar ve sloganlarla sonlandırıldı.

Genç komünistler de 26 Eylül'de Ümit Altıntaş'ın mezarı başında bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Etkinlikte yapılan saygı duruşunun ardından Habip Gül ve Ümit Altıntaş şahsında devrimci kimlik, siper yoldaşlığı, sınıfın öncü partisinden değerleri üzerine kısa konuşmalar gerçekleştirildi. Anma şu ifadelerle sona erdi:

"Burada olmak; Ümit ve Habip yoldaşları anmak aslında onların taşıyıcısı olduğu sınıfsız, sömürsüz geleceğin yolunda da olmaktan ve bu kavgayı, mücadeleyi büyütmeğe geçiyor. Onların tereddütsüzce karşıladığı, uğruna

ölünecek bir dava var. Bizler bu davayı her gün daha da büyütürük, hem geleceği kazanacağız hem de Ulucanlar'ın ve bütün katliamların hesabını soracağız. Yoldaşlarımızın içinde hançerlendiği hamamı unutmayacağız!"

İZMİR

Katliamda şehit düşen TKİP MK üyesi Habip Gül'ün İzmir'deki mezarı başında da 25 Eylül'de BDSP tarafından anma yapıldı. Jandarmanın mezar girişinde yaptığı kimlik kontrolünün ardından mezar başında saygı duruşu ile anma başladı. Burada bir konuşma yapan BDSP temsilcisi, devrimci tutsakların direnişine dikkat çekerek Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın yaşamlarına değindi. BDSP temsilcisinden sonra konuşan bir tekstil işçisi de işçi ve emekçilerin örgütlenmesinin önemine değindi. Anma slogan ve marşlarla son buldu.

BURSA

Sınıf devrimcileri Bursa'da ise yaptıkları söyleşi ile Ulucanlar şehitlerini andı. Ulucanlar ve 19 Aralık katliamlarının arka planına değinilen söyleşide '90'lı yıllarda dönemin devrimci hareketlerinin devrimden kaçış ve yasalılık anlayışına karşı Habip Gül ve Ümit Altıntaş şahsında yeniden var edilen devrimci kimlik anlatıldı.

Adana'da Ulucanlar Direnişi duvarlara işlendi

Ulucanlar Direnişi'nin 17. yıldönümünde, Adana'da yazılımlar yapıldı. Yazılama yaparken gözaltına alınan sınıf devrimcisi 3 saat sonra serbest bırakıldı.

"Yaşasın Ulucanlar direnişimiz! /

BDSP", "Ulucanlar katliamının hesabını soracağız!" yazılımlarından sonra Atilla Altıkat yakınlarında bir köprüye "Kanla yazılan tarih silinmez" yazarken yazılmayı yapan sınıf devrimcisi gözaltına

alındı. Sınıf devrimcisi, yazıyla tamamlamadığını sloganla tamamladı. "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!" ve "Katil devlet hesap verecek!" sloganlarını attı. Sınıf devrimcisi, 3 saat sonra serbest bırakıldı.

Alevilere dönük tehditler artıyor

Duyarlılıklara dokunalım, sınıf çelişkilerini örgütleyelim!

Osmanlı sömürgecilikinden burjuva cumhuriyete değin etnik, dinsel, mezhepsel çatışmalar bir ihtiyaç olarak egemenler tarafından hep körüklenmiş, emekçi halklar birbirlerine kırdırılmış ve egemenler ezilen katmanları kendi iktidar savaşlarına yedeklemek için ideolojik-kültürel olarak teslim almaya dönük asimilasyon politikalarını her daim kullanmıştır.

Cumhuriyet tarihi boyunca sürdürülen Alevilere dönük baskı-asimilasyon politikası ve kanlı provokasyonlar günümüzde AKP eliyle krizler ve bunalımlarla şekillenen sürecin bir ihtiyacı olarak daha da yoğunlaştırılıyor.

12 Eylül askeri faşist darbesiyle birlikte işçi ve emekçileri her türlü haktan yoksun bir şekilde, kölece çalışma ve yaşam koşullarına razı edilebilmek için dinsel-gericilik alabildiğine yaygınlaştırılmıştı. Din dersleri zorunlu hale getirilmiş, cemaatlerin örgütlenmesinin önü açılmıştı. İmam hatipler çoğaltıldı, Alevi köylerine camiler yapıldı vb. 12 Eylül'ün hazırlık sürecinde ve sonrasında devlet gerici-faşist tetikçileri eliyle Alevilere dönük pek çok kanlı provokasyon hayata geçirdi.

Aşılabilir boyuttaki krizler ve beraberinde tırmandırılan savaş politikalarıyla şekillenen son güncel süreçte AKP, kendisinden önce devraldığı mezhepçi, gerici, katliamcı mirası daha da ileriye taşıyor.

Emperyalizmin yeni dönem ihtiyaçlarına kendini hasreden AKP iktidarı içeride ve dışarıda dinci-gerici çetelere olabildiğince imkan tanıyor ve alan açıyor. Kitle-sel cinayet şebekesi olan İŞİD'e sınırsız destek veriyor. Emperyalizmin bölgesel planlarının uygulayıcısı olan AKP, bu yolda sorunsuzca ilerleyebilmek ve toplumsal muhalefeti bastırabilmek için İŞİD eliyle gerçekleştirilen katliamlar üzerinden büyük bir korku atmosferi yaratmış bulunuyor.

Gelinen yerde içeride ayrımcı, mezhepçi bir çizgi izleyen AKP, Alevilere dönük baskı ve zulmü arttırırken Alevileri bir kez daha hedef haline getiriyor. Özellikle Alevileri vahşi kıyımlardan geçiren cihatçı çetelere verdiği ölçsüz destekle Alevilere dönük kanlı provokasyonların örgütlenmesine de zemin hazırlıyor.

Ortaoğu topraklarında, özelinde Kürtlere, ezilen emekçi halklara, Alevilere yönelik kanlı icraatlara başvuran İŞİD, Türkiye topraklarında da Alevileri hedef tahtasına çakmış durumda.

Bilindiği gibi Ankara katliamcılarının dan olan ve Antep'te kendisini patlatan İŞİD militanı Yunus Durmaz'dan edinilen dijital verilerde Türkiye genelindeki Alevi köy derneklerinin ve cemevlerinin bilgileri bulunmuştu.

Yine, 20 Ağustos tarihinde Antep'te bir kına gecesinde 56 kişinin katledildiği

canlı bomba saldırısı sonrası gözaltına alınan İŞİD elemanının üzerinde Alevi derneklerinin pek çok açıdan çekilmiş fotoğrafları bulunmuş ve Alevi derneklere yönelik bir saldırı hazırlığının olduğu saptanmıştı.

17 Ağustos tarihinde Garip Dede Dergahı'nın kapısına mermi bırakılmıştı. Yakın bir süreçte ise Ankara'nın Mamak ilçesi Akdere Mahallesi'nde Alevi ve Kürtlerin evleri tek tek işaretlenerek katliam tehditleri yineleni, son olarak Şahkulu Pendik Şubesi'nin kapısına "cihat kazanacak" yazılmaları yapıldı.

Zemini Türk sermaye devleti tarafından oluşturulan bu saldırı ve tehditler Alevi emekçilerde duyarlılığı da beraberinde getiriyor. Dinsel gericiliğe karşı oluşan ve gittikçe biriken bu duyarlılığın örgütlenmesi de temel bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkıyor. Özünde emekçilerin birliğini parçalayabilmek için derinleştirilen ayrımcılığın karşısına sınıfsal bakış ve örgütlenmeyi koyabilmek ise önemli bir yerde duruyor. Sermayenin toplumu etnik, dinsel ve mezhepsel açıdan bölme ve kutuplaştırma çabasına karşı ezilen mezheplerin ve ulusların duyarlılıklarını devrimci sınıf mücadelesi ekseninde örgütlemek yoluyla sınıf çelişkilerini derinleştirelim.

Pendik'te cemevine saldırı

Mezhepçiliği körükleyen sermaye devletinin güdümündeki çetelerin Alevilere yönelik son saldırısı İstanbul'da yaşandı. 27 Eylül günü Pendik'teki Şahkulu Cemevi'nin kapısına "Cihat kazanacak" yazıldı.

Pendik'in Esenler Mahallesi'nde bulunan Şahkulu Cemevi'nin kapısında "Evrensel düşüncenin kapısı" yazıyordu. Dinci-gerici çeteler bu yazının üzerine çarpı atarak altına "Cihat kazanacak" yazdı.

Açılışında da yumurtalı saldırılara hedef olan cemevine yönelik bu saldırıya ilişkin cemevinden "Bu tür saldırılara karşı evrensel değerleri savunmaya devam edeceğiz" açıklaması yapıldı.

Öte yandan saldırıya ilişkin açıklama yapan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Cemevi Pendik Şube Başkanı Ali Doğan Aktaş, Pendik'te İŞİD hücre evleri bulunduğu dair haberlere değinerek, bunlara boyun eğmeyeceklerini vurguladı.

Mamak'ta evler işaretlendi

Alevilerin ve Kürtlerin yaşadığı mahallelerde katliam tehdidi olan kapı işaretlemeler, bu kez Ankara'da görüldü. Ankara'nın Mamak ilçesinde 22 Eylül gecesi Alevilerin ve Kürtlerin yaşadığı evlerin kapılarına işaret konulduğu ortaya çıktı.

Daha önce de farklı kentlerde Alevilerin yaşadığı evler işaretlenmiş, sermaye devletinin temsilcileri olayı "çocuklar yapmıştır" diyerek küçümsemişlerdi.

İzmir'de Ahmet Atakan eylemi davası görüldü

Ahmet Atakan'ın katledilişini protesto etmek için, 10 Eylül 2013 tarihinde İzmir'de eylem gerçekleştirilmişti. Alsancak Gündoğdu Meydanı'nda toplanan kitle buradan Basmane Meydanı'ndaki AKP Konak İlçe Başkanlığı önünde eylem yapmak için yürüyüşe geçmiş, polis kitleye vahşice saldırmıştı.

Polisin kamera görüntüleri ve fotoğ-

raflardan hazırladığı soruşturma doğrultusunda savcılık, aralarında HDP İzmir eski İl Eşbaşkanı Cavit Uğur'un yanı sıra sendika temsilcileri ve öğrencilerin de bulunduğu 81 kişi hakkında dava açtı.

Savcının 81 kişi için "kamu görevlisine karşı görevini yapmasını engellemek amacıyla cebir veya tehdit ile mala zarar verme" iddiası ile 1 yıl 10'ar ay ile 12'şer

yıl arasında hapis cezası isteminde bulunduğu dava 26 Eylül'de görüldü.

İzmir 22'nci Asliye Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmaya, haklarında dava açılanlar arasından 9 kişi ve avukatları katıldı. Hakim, duruşmaya gelmeyenlerin ifadelerinin alınması için duruşmayı 16 Ocak 2017 tarihine erteledi.

Barış isteyen akademisyenlerin davası görüldü

"Bu suça ortak olmayacağız" dedikleri için tutuklanan ve sonrasında tutuksuz yargılanan akademisyenler Esra Mungan, Meral Camcı, Muzaffer Kaya ve Kıvanç Ersoy'un yargılanmasına 27 Eylül günü devam edildi. İstanbul Adliyesi'ndeki duruşma öncesinde Barış İçin Akademisyenler adliye önünde açıklama yaptı.

İMZA ATAN 93 AKADEMİSYEN İŞTEN ÇIKARILDI

Yargılanan dört akademisyen, ortak olarak okudukları açıklamada, "Bu suça ortak olmayacağız" dedikleri için saldırılarla karşılaştıklarını ifade etti. Gerek akademide gerek gündelik hayatta karşılaşılan hak ihlallerine dikkat çeken akademisyenler, vakıf ve devlet üniversitelerinde aynı bildiriye imza atan toplam 93 kişinin işten çıkarılmasını teşhir etti.

"BARİŞ TALEBİ YARGILANAMAZ"

Açıklamada, kendilerinin de bu süreçte tutuklama saldırısıyla karşılaştığı ifade edildi. Akademisyenler, ilk duruşmada barış talebinin yargılanamayacağını savunduklarını söyleyerek baskılara,

hak ihlallerine karşı durduklarını ve durmaya devam edeceklerini belirtti.

"BERAAT, HEMEN ŞİMDİ"

Bu duruşmada aynı şeyleri savunacaklarını belirten akademisyenler, "Ne TMK ne TCK! Barış talebi yargılanamaz!"

Düşünce yargılanamaz! Ne tutuklu ne tutuksuz yargılama! Beraat, hemen şimdi!" sözleriyle açıklamayı sonlandırdı. Açıklamanın ardından destek için farklı ülkelerden gelen akademisyenler de söz alarak Barış İçin Akademisyenler ile dayanışma içinde olacaklarını belirtti.

DAVA 22 ARALIK'A ERTELENDİ

Kısa süren duruşma çıkışında bilgi veren akademisyenler ilk duruşmada olduğu gibi "ortada suç yoktur" dediklerini belirtti. Adalet Bakanlığı'ndan dosyanın dönmesini beklemeye gerek olmadığını söylediklerini ve beraat kararı verilmesi gerektiğini aktardı.

Akademisyenler, mahkeme heyetinin dosyanın ellerinde olmadığını belirterek bu talebi reddettiğini ve davayı 22 Aralık'a ertelediğini belirtti. Akademisyenler son olarak, "22 Aralık'ta da 'barış, demokrasi ve özgürlük' talebimizi yineleyeceğiz" dedi.

Cumartesi Anneleri 600. hafta eylemi

"İnsanlığın hem vicdanı hem de hafızası olarak Galatasaray'dayız!"

Sermaye devletinin gözetiminde kaybetme politikasına karşı kayıp yakınlarının/Cumartesi Anneleri'nin başlattığı oturma eyleminin 600. haftasına girdiği 24 Eylül günü yüzlerce kişi Galatasaray Meydanı'nı doldurdu.

"Cumartesi Anneleri 600 haftadır aynı yerde" pankartının açıldığı eylemde gözetiminde kaybedilenlerin fotoğrafları ve karanfiller taşındı.

27 Mayıs 1995'ten bu yana her Cumartesi Galatasaray Meydanı'nda kayıplarının bulunması ve sorumluların cezalandırılması talebiyle oturma eyleminin devam ettiği hatırlatılarak söz kayıp yakınlarına bırakıldı.

"ADALETSİZLİK DEVAM EDERSE 600 HAFTA DAHA BURADA OLURUZ"

Eylemde ilk sözü Hayrettin Eren'in annesi **Elmas Eren** aldı. Yıllardır çocuğunun kemiklerini aradığını belirten anne Eren, Erdoğan'ın başbakan olduğu dönemde kendilerine söz verdiğini ancak bu konuda hiçbir adım atılmadığını belirtti.

Hasan Ocak'ın annesi **Emine Ocak** ise 21 yıldır "anneler ağlasın, çocuklar ölsün" diye Galatasaray Meydanı'nda olduklarına dikkat çekti.

Murat Yıldız'ın annesi **Hanife Yıl-**

dız ise; "Bu adaletsizlik devam ederse biz bir 600 hafta daha burada oluruz" diyerek 21 yıldır süren cezasızlık politikasını ve katillerin ödüllendirilmesini teşhir etti. AKP'nin de kendisinden öncekiler gibi bu politikanın devamcısı olduğunu ifade ederek, "Ellerimiz hep yakalarında olacak, unutturmayacağız" sözleriyle konuşmasını tamamladı.

"MÜCADELEYİ İKİNCİ KUŞAK OLARAK DEVRALDIK"

Gözetiminde kaybedilenlerin çocukları adına ise Fehmi Tosun'un kızı Besna Tosun söz aldı. Tosun, mücadeleyi ikinci kuşak olarak devraldıklarını ve bugün üçüncü kuşakları yetiştirdiklerini ifa-

de etti. Cumartesi Anneleri'ne yeterli destek verilmediği için sorumlulardan hesap sorulamadığını ve bugün de aynı zihniyetin insanları katletmeye devam ettiğini söyledi.

"TORUNLAR OLARAK MÜCADELEYİ SÜRDÜRECEĞİZ"

Üçüncü kuşaklar adına ise Abdülkerim Yurtsever'in torunu Berivan Yurtsever söz aldı. "Dedemin tek suçu Kürt olmak" diyen Yurtsever, ninelerinin ve dedelerinin kemikleri bulununcaya kadar torunlar olarak mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı.

Son olarak yakınlarını ararken yaşamını yitiren Cumartesi Anneleri/insan-

ları anılarak basın açıklamasını okumak üzere söz Hüseyin Taşkaya'nın kızı Serpil Taşkaya'ya bırakıldı.

Açıklama 600 haftadır "gözetiminde kaybetme suçuyla yüzleşilmesi, hesaplaşılması, barışın ve adaletin sağlanması" için Galatasaray Meydanı'nda olduğu hatırlatılarak başladı. Ancak devletin yıllardır bu suçları açığa çıkarmak yerine katilleri koruduğu ve toplumsal sorunları şiddet yoluyla bastırmaya çalıştığı ifade edildi.

Açıklama; kaybedilenlerin akıbetinin açıklanması, kaybetmeden sorumlu devlet yetkililerinin cezalandırılması, devletin bu suçların bir parçası olmasından kaynaklı bu suçları araştırarak bağımsız bir komisyon kurulması, bu konudaki uluslararası sözleşmelerin imzalanması talepleri sıralanarak "600. haftamız vesilesiyle bir kez daha ilan ediyoruz; güvensizlik ve korku üreten politikalar karşısında susmayacağız; kayıplarımızı aramaktan, adalet, hakikat ve barış talep etmekten vazgeçmeyeceğiz" ifadeleriyle sonlandırıldı.

Son olarak Arjantin'deki kayıp yakınları olan Plaza de Mayo Anneleri'nin destek için gönderdiği ses kaydı dinletilerek eylem sonlandırıldı.

“Ya aç kalırsın, ya da direnir hakkını alırsın!”

Gemlik Gübre işçileri ile devam eden grev hakkında konuştuk...

- Gemlik Gübre grevinde 40. gün...
Grev nasıl gidiyor?

Grev başlayalı kırk gün oldu, üzerinden kırk gün geçti bugün. Kırk gün geçmesine rağmen sendikadan bize olumlu ya da olumsuz bir dönüş olmadı. Sonuç olarak sendika sessiz sedasız bir şekilde grev yaptığını iddia ediyor ama böyle bir grev yok, Türkiye tarihinde ilk defa böyle bir grev var. Bunu destekleyecek hiçbir eylem yok. Sendika bir de özellikle OHAL'den korkuyor, OHAL'i bahane ederek hiçbir şekilde eylem yapmıyor. Patron burada eline geçen fırsatla, işte gübre yasağı, amonyak fiyatlarının düşmesinden kaynaklanan avantajlarını kullanarak işçiye bir ders vermeye çalışıyor. Ne olacak, işçi bundan sonraki süreçlerde bir dahaki yıllarda greve çıkmanın olumsuz bir şey olduğunu düşünecek, patron bir kerede darbeyi vurmuş olacak. Sendika bu durum karşısında hiçbir şekilde olumlu bir tavır sergilemiyor. Sendikanın en büyük handikapı, verdikleri beş yüz lira ile insanların geçimini sağlayacağını düşünüyor. Grev en az 5-6 ay sürecek, 6 ay boyunca insanların beş yüz lira ile geçineceğini düşünmek ahmaklıktan başka bir şey değil. Sendika Almira'da bir toplantı yapıyor,

500-600 bin lira para oraya yatırıyor. 350 işçiye toplamda yatırdıkları para yaklaşık 175-200 bin lira. “Fakir sendikayız, bizde para yok, gelir giderimiz belli” diyor, ayak oyunları ile insanları elinde tutmaya çalışıyor. Aslında verilebiliyor, Almira'ya o parayı verinceye kadar işçiye bin lira verebilirler. Kendi toplantı salonlarında,

ufak bir düğün salonunda bile yapılabilir, belediyenin ücretsiz salonlarında yapılabilir. Kendi keyiflerine gelince taviz vermiyorlar, kendileri 10 binlerce lira para alıyorlar. Bir maaşını bağışlasın, madem o kadar duyarlı olduğunu iddia ediyor, bu işi dava olarak görüyor. Dava olarak görüyorsan sen de gel benimle aynı duyguyu yaşa, bir ay da sen beş yüz lira ile geçin, al o maaşını işçiyle dayanışma adı altında paylaş. Bunların tutarsızlığı nedir

Uzun süreden beri çalışan işçiler, hayatlarında ilk defa grev görüyor. Grevi güzel bir şey olarak görüyorlar ama grev direnirsen güzeldir. Direnmeden olumlu bir sonuç ortaya çıkmaz. Sendikanın ağzı ile hareket edilirse, sendika yarın buradan çekip gidebilir de.

biliyor musun? Delege seçimi yapıyorlar, oraya 300-400 kişi geliyor. Niyetin işçi örgütlenmesi olsa, işçiyle dayanışma olsa, oraya bir sandık koyarsın, üstüne Gemlik Gübre işçisiyle dayanışma sandığı yazarsın, insanlar zaten gerekli dayanışmayı gösterir. Ama sendikanın hiç böyle bir niyeti yok, hiçbir şekilde tavrı böyle değil, aklının ucundan geçmiyor. Onların aklından geçen, seçimler, rantının devam etmesi, alacakları yüksek maaşlar, koltuk, lüks bir hayat, kendi gelecekleri... Sendika burada kendi kaderini çiziyor aslında, işçinin kaderi ile alakası yok. Şimdi burada sendikayla patron kapıştı sözde. Sendikacılara bir etkisi oldu mu, olmadı. Patrona bir etkisi oldu mu, oldu, olumlu yönde etkisi oldu. Patron daha fazla kâr ediyor işte, 350 tane işçinin yükünden komple kurtuldu. Daha ucuza mal alıp işini yine sürdürüyor. Amonyak satışı hâlâ devam ediyor. Şu an patron sendikası işçilere içerde amonyak satıyor, sendika ise kapının önünde bekliyor, nöbet tutturuyor. Nöbetlerin aslında hiçbir anlamı yok. Neden nöbet tutturuyorsun ki, içeride amonyak satışı devam ediyor.

İçeride satış olduktan sonra fabrikanın durmuş olmasının çok bir mantığı yok ki. Zaten patron ne yapıyordu çalıştığı esnada, amonyak üretilip satıyordu. Şimdi dışarıdan ucuz amonyak alıp kârını koyup yine satıyor, grevin ne anlamı kaldı ki, patronun bir mağduriyeti olmadı. Grevler ne için yapılır; işvereni zora sokarsın, işveren zarar etmeye başlar, ondan sonra yola gelir. Bir an önce kendi zararının kesilip fabrikanın işlerlik kazanmasını sağlar. Ama şu anda patron kâr ediyor. Biz patronun iyi niyetini mi bekliyoruz, nasıl olacak bu?

Başka bir durum ise, işçiler burada ilk defa greve çıkıyor. Uzun süreden beri çalışan işçiler, hayatlarında ilk defa grev görüyor. Grevi güzel bir şey olarak görüyorlar ama grev direnirsen güzeldir. Direnmeden, gidip evinde yatmakla bir sonuç alınmaz, olumlu bir sonuç ortaya çıkmaz. Sendikanın ağzı ile hareket edilirse, sendika yarın buradan çekip gidebilir de. Yarın öbür gün burada direnemez, üç-dört ay maaş verir, beşinci ay tamam der 350 tane adamı gözden çıkarayım der... Sendikanın 30 bin tane üyesi var. Buradaki işçiler sendikanın yüzde biri. Yüzde birlik kısmı da silebilir. Her ay 175 bin lira vermek istemez, gözden çıkarır. Burada aslında yükün hepsi işçiye düşüyor. İşçinin direnmesi lazım... İşçinin hem sendikayı denetlemesi lazım, hem patrona diz çöktürmesi lazım. Bu işin bir de devlet ayağı var. Devlet buna göz yumuyor. Devletin buraya temsilcileri geliyor. Sendika-

yı suçlar şekilde konuşuyor; “sendikaya söyleyin biraz daha ılımlı olsun, anlaşsın.” Çalışma bakanı şunu demek istiyor; “Patron ne verirse alın, direnmeyin, sendikayı falan duymayın...” Böyle giderse sen kimden medet umacaksın? Devlet ayağını geç, devlet bir şey yapamıyor. Sendika ise her zamanki tavrında, ne diyor sendika başkanı; “nereden böyle bir şey başımıza geldi, biz greve çıkmak istemiyorduk, patron bizi zorladı.” Zaten sendikanın elinde olsaydı, yüzde sıfıra da imza atarlardı yine de greve çıkmazlardı. Bunlar istemeye istemeye greve çıktı, grev bunları kötü etkiledi. Bunlar yarın öbür gün bu grevi sonlandırabilir, patron çağırırsa yüzde sıfıra imza atıp bu işi kapatırlar. İşçilerin tepkisi onların umurlarında değil. İşçiler iki aydır çalışmıyor, 2 aydır 4 bin lira zararın oldu, bunu da karşılamayacak sendika. Bunu talep de etmiyor sendika. Yarın öbür gün yine mağdur olan işçi olacak, 20 bin olacak zararı... Sendika bunu karşılayabilecek bir zam alabilecek mi, alamayacak...

- Sendika ne yapmalı, ne yapabilir?

Burada sendika değil, işçinin ne yapması gerektiğini sormak lazım. Sendika ne yapabilir, sendikanın ne yapması gerektiğinden önce işçiden neden aidat topluyor, bunu sormak lazım. Sendika bir, örgütlenmek için bu aidatları toplar. İki, bu örgütlenme sırasında çalışanların masraflarını karşılamak için aidat toplar. Üç, grev için. Türkiye’de kaç yerde

Türk-İş grevde; sadece Gemlik Gübre'de. Milyonlarca üyesi olan sendika 350 işçisi olan Gemlik Gübre grevine destek veremiyor, vermiyor. Fabrika İstanbul yolu üzerinde, fabrika önüne gelip, bir saat mola vererek resim çektirip destek verdiklerini iddia ediyorlar ama böyle destek olmaz. Türk-İş'in hiçbir desteği yok bu greve. Grevin büyümesini ve devamını istiyorsan, işçinin giderlerini karşılırsın. Sendikanın bunu karşılayacak gücü fazlasıyla var. Ama sendika bu parayı nerede kullanıyor; lüks otellerde yemeklerde, Kıbrıs'ta otellerde, kendi otellerinde kullanıyorlar. Sendika bu parayı işçiye verebilir. Zaten o parayı, toplama amacının dışında kullanıyorsun. O parayı gerçek amacında kullansan, grevine destek olsan sıkıntı olmayacak. İşçi o zaman 6 ay da direnir, bir sene de direnir. Patronun 3-4 ay sıkıntısı olmaz grevden yana ama 6 aydan sonra fabrikayı çalıştırmak istediğinde sendikanın desteği ile işçi direnir. Ama böyle giderse sendikanın verdiği beş yüz lira ile işçi geçinmeyecek, patır patır dökülecek. İş yerinden istifalar başladı. En son duyduğumuz işe yeni giren bir yıllık işçi istifa etmiş, başka bir yerde çalışmaya başlamış. Bunun örnekleri yarın, öbür gün çoğalacaktır. İşçiler yine mağdur olmuş olacak. Sonuca gelirse, çıkanlar çıktı gitti ama kalanlar daha mağdur olacak. 5-6 ay sonra hiçbir şey almayarak, kredi kartları şişmiş halde çalışmaya devam edecekler. Sömürü daha da artmış olacak

çünkü borç yapmış olacak işçi. Böylece daha fazla itaatkâr olacak ve daha fazla taviz vererek çalışacak. Kimin yüzünden olacak bütün bunlar, sendikanın yüzünden olmuş olacak. Sendika sürekli bekleyin diyor. Bayramdan sonra şunu yapacağız, bizim de planlarımız var diyor. Seçim de geçti, bayram da geçti ama hiçbir şey yapmadı.

Geçenlerde Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlenen Medlog işçileri işten atıldı burada. Aynı yerde çalışıyoruz, aramızda 50-100 metre var. Direniş yaptılar. İşçileri işten atıldığı için Türkiye'nin her yerinde eylemlilik yapıyorlar. 30 işçi bir kamuoyu oluşturdu. 350 işçinin mağdur olduğu bir grevde, Gemlik Gübre gibi eski bir devlet kuruluşu olan, Türkiye ekonomisinin önemli bir entegresinde direniş yapamıyorsun, eylemlilik yapmıyorsun, kamuoyu oluşturamıyorsun. Zamanında özelleştirme ile peşkeş çekilmiş bu yerde patron seni istediği gibi sömürüyor. Burada 350 kişi sömürülüyor, 350 kişi aç, bu işçiler sesini duyuramıyor. 30 işçi Türkiye'yi ayağa kaldırıyor. Sendikanın böyle bir gücü yok mu, var. Kapının önünde ikişer kişi nöbet

Sendika eylem yaparsak suç diye durduruyor işçileri. Bu neyin davası, ekmeğinin davası! İşçinin ekmeğinin davası için kimse hesap sormaz Ne yapacaklar, ne ile yargılayacaklar bizi; hakkını aradığın için, evine bir lokma fazla götürmeyi talep ettiğin için mi yargılayacak..

tutturarak eylem yaptığını iddia edersen, kimse bunu ciddiye almaz. Kapının önünde nöbet tutarak grev yapılmaz. Kimi ilgilendiriyor bu grev, Gemlik'te oturuyor bu işçiler. İşçilerin ailesi, kamyon şoförü, aşçısı, çalışanı derken yaklaşık dört bin kişi ediyor, haliyle Gemlik kamuoyunu ilgilendiriyor. Sendika çıkıp, senin kahvene gelen, bakkalından, kasabından, fırınından alışveriş yapan işçi şu an işsiz kaldı, ekmeğ alacak parası yok dediğinde kamuoyu oluşmaz mı? Ama sendika bir çalışma yapmazsa, durduğu yerde kim gelip destek verir ki?

- Gemlik halkının, esnafının haberi var mı grevden?

Kimsenin haberi yok. Bu nasıl bir grev diyor insanlar. Eylem yapılsa ne olur ki? En fazla gözaltı olur. Maksimum bir saat sonra bırakılırsın. İşçiler korkmuyor bundan ama sendika korkuyor. Sendika eylem yaparsak suç diye durduruyor işçileri. Bu neyin davası, ekmeğinin davası! İşçinin ekmeğinin davası için kimse hesap sormaz. Ne yapacaklar, ne ile yargılayacaklar bizi; hakkını aradığın için, evine bir lokma fazla götürmeyi talep ettiğin için mi seni yargılayacak.

Bir de çalışma yasası denilen bir şey var. Bu çalışma yasası neden çıkarılmıştı? Her ülkenin bir çalışma yasası var. İşçilerin çalışma hayatını güvence altına almak için çıkarılan yasalar bunlar. Zaten yasal bir hakkımız bu grev. Çalıştığın yerde haklarını almak için grev de yaparsın, eylem de yaparsın, direniş de yaparsın. Bundan doğal bir durum yok. İşçinin en temel hakkıdır bu durum. Bunun için eylem yapmazsan hiçbir şey için yapmaz-

sın. Ama sen kendi mücadelelene, davana sahip çıkmazsan, kim çıkacak, dışarıdan biri mi gelip yapacak?

- Madem sendikacılar rant peşinde, herhangi bir çalışma yapmıyor, bir eylem planı koymuyor, işçiler bu durumda ne yapmalıdır?

İşçiler ne yapmalı? İşçiler patrone bibe bir hesap sormuyor, biz bunun için örgütlendik, sendikalaştık. Bizim adımla işverenle pazarlık yapılsın diye her ay aidat veriyoruz. Sendika pazarlık yapmadı, olmadı, şimdi greve çıkıyorsun. Bu durumda bizim muhatabımız her ay para verdiğimiz sendikadır. Sendika da bu işi yapamıyor. Bizim toplanıp, sendikanın neleri eksik yaptığını sendikaya söylememiz lazım. Sendikadan toplantı talep edip, sendikanın yapması gerek de yapmadığı şeyleri söylememiz lazım. Bir, bu iş bu paralarla olmaz. İki, bu tavırla, kapının önünde nöbetle olmaz. İşçi bunları dile getirmeli, tepkisini koymalı. Sonrasında herkes üzerine düşen görevi yapmalı. Burada kimin sorumluluğu, kimin yükümlülüğü varsa, herkes sorumluluklarını yerine getirmelidir. Sendika yapmadığı şeyleri yapacak, devlet üstüne düşeni yapacak. Çünkü devlet bu kamu kuruluşunu getirip peşkeş çekti patrona, şimdi de patron pervasızca saldırıyor. Devletin yükümlülükleri ve yapması gerekenler var. İşçinin bütün bunları dile getirmesi gerekiyor. Eğer sendika sorumluluklarını yerine getirmiyorsa işçi ne yapacak? Çok basit bir durum var, sendikacılar kurtarıcı değildir. Biz kendimiz gerekeni yapmalıyız. Renault'da ya da Tofaş'ta olduğu gibi kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz. Ya da kuzu kuzu bekleyip, hiçbir şey alamayıp sineye çekeceğiz. Başka yolu yok. İki tane seçenek var. Ya aç kalırsın, ya da direnir hakkını alırsın.

KIZIL BAYRAK / BURSA

MSC/Medlog işçilerine OHAL saldırıları

DISK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için birçok kentte işten atma saldırısıyla karşılaşan MSC/Medlog Lojistik işçilerinin direnişi sürüyor. Hafta boyunca iş yerlerinin önünde eylem yapmak isteyen işçilerin eylemleri OHAL bahanesiyle yasaklandı, polis saldırısıyla işçiler gözaltına alındı.

BURSA

Nakliyat-İş, 21 Eylül'de Bursa'da iş yerinin önünde yapmak istedikleri eylemin; OHAL gerekçesiyle Bursa Valiliği tarafından yasaklandığını duyurdu.

23 Eylül'de Gemlik'te yapılmak istenen eylem ise polis saldırısıyla karıştı. Gemlik AVM önünde bir araya gelen işçiler, polis engellemesiyle karşılaşırken, polis şefleri OHAL gerekçesiyle işçilerin eylemine izin vermeyeceklerini söylediler.

Seslerini duyurmak için eylemlerinde ısrarcı olan işçilere polis gözaltı saldırısı gerçekleştirdi. İki işçi gözaltına alındı. Arkadaşlarının gözaltına alınmasına diğer işçiler tepki gösterirken, polis gözaltına aldığı işçileri daha sonra serbest bıraktı.

İSTANBUL

28 Eylül'de ise Medlog'un İstanbul Zincirlikuyu'daki genel merkezi önüne giden işçiler polis saldırısıyla karşılaştı. İstanbul, İzmir, Mersin, Bursa ve Kocaeli'den gelerek şirketin genel merkezi bahçesinde eylem yapan işçiler, işçi düşmanlığını protesto ederek, işten atılan işçiler geri alınana ve sendikal hakları tanınana kadar eyleme devam edeceklerini belirttiler.

MSC yönetimi ise, işçilerin içeri girmesini engellemek için kapıları kilitledi. Genel müdürlük önüne üç araç çevik kuvvet polisi gelirken, işçilerin eylemi polis ablukasında devam etti. Bir süre sonra polis işçileri genel müdürlük bahçesinden dışarı atmak için saldırıya geçti.

Her “müjde”, sınıfa yeni bir pranga!

Sermayenin ihtiyacı doğrultusunda hareket eden AKP hükümeti, işçilere dönük saldırıları, burjuva basında verilen “müjde” haberlerle yine işçileri kendine yedekleyerek bir bir hayata geçiriyor. Tıpkı bu yılın başında, açlık sınırının bile altında olmasına rağmen asgari ücretin 1300 TL yapılmasının “müjde” olarak sunulması gibi. Yapılan yüzde 30'luk “iyileştirme” daha işçilerin eline geçmeden yeni zamlarla misliyle ellerinden alındı. “Artık herkese iş imkânı” başlığıyla verilen haberlerle sermayenin yıllardır istediği “kiralık işçilik” yasası hayata geçirildi. Yine “müjde” diye verilen ileride emeklilik hakkının tamamen kalkmasının ilk adımı olan ve sermayenin yaşadığı ekonomik krize bir parça merhem olması için gündeme gelen zorunlu Bireysel Emeklilik Sigortası (BES) yasalaştı. Sırada yine bir “müjdeli” haber var; kıdem tazminatının fona devredilmesi ve sonrasında yeni saldırı yasaları işçi ve emekçileri bekliyor.

Eline geçen her fırsatı en iyi şekilde değerlendiren AKP hükümeti, darbe girişimi ile ortaya çıkan durum sonrası kamuda tasfiye süreci ile birlikte kamu çalışma yaşamında yeni bir sayfa açmayı planlıyor. Bu sayfada kadroya ve iş güvencesine yer yok. Kamu emekçilerinin kazanılmış temel haklarına dönük bu saldırı basında “terörle mücadele”, “artık vatandaş hizmet görecektir” yalanları ve demagojisiyle işleniyor.

Bugün bir de sermayenin elinde OHAL kılıcı var. Herhangi bir hak arama mücadelesine, direnişe, greve, eyleme bu kılıçla saldırırken, sınıfın geri kalan bölüğüne de “OHAL günlük yaşamımıza bir etki etmeyecek” yalanını söylüyorlar.

Asgari ücretten Ekim’de yapılacak olan kesintinin yine işçilerin cebinden alınarak ödenmesini, “maaşlar 1300 TL’nin altına düşmeyecek! 8 milyona müjde!” başlıkları ile duyuran burjuva basın, 4 kişilik bir ailenin açlık sınırının bin 386 TL’ye, yoksulluk sınırının 4 bin 515 TL’ye yükseldiğini, asgari ücretin 1300 TL olduğunu ve işçilerin açlık sınırının altında yaşadığını gösterme ihtiyacı ise duymuyor. Ne de olsa medya sermayenin medyasıdır. Basında her “işçiye müjde”, “çalışana müjde”, “vatandaşa

müjde” gibi başlıklar taşıyan haberin altında yatan gerçek, işçi sınıfının ayaklarına yeni bir pranga vurulduğudur ya da vurulmak istenmesidir.

Kapitalist sistemde işçi ve emekçilerin örgütsüz ve dağınık olduğu, mücadelenin zayıf olduğu durumlarda sermaye devletinin her çıkardığı yasa yine sermaye sınıfına hizmet eder. Bugün yaşanan da aynen budur. Burjuva basın da üzerine düşeni yapar ve işçi sınıfına dönük saldırıyı allayıp pullar, yeri gelir yalanla besler ve işçilere “müjdeli” haberi verir.

Yoksulluğun arttığı, işsizliğin çoğaldığı, iş güvencesinin kalmadığı, dahası artık iş cinayetlerinin sıradanlaştığı günümüzde, işçi ve emekçiler mücadeleye atılmazsa daha kötü koşullara mahkûm kalacaklardır.

Bugün bir de sermayenin elinde OHAL kılıcı var. Herhangi bir hak arama

mücadelesine, direnişe, greve, eyleme bu kılıçla saldırırken, sınıfın geri kalan bölüğüne de “OHAL günlük yaşamımıza bir etki etmeyecek” yalanını söylüyorlar. Burjuva basında “OHAL’de işçi çıkartmak yasak” haberleri yapılırken, sermayenin keyfi işten çıkartmalarının her geçen gün yeni örnekleri yaşanıyor.

Bugün sınıfın üstündeki kara bulutları dağıtmak ve güzel aydınlık günler için mücadele etmek daha yakıcı bir şekilde önümüzde duruyor. Şu unutulmamalı ki sınıf bugüne kadar hangi hakkı kazanmışsa ya da elde etmişse, bunun arkasında güçlü bir mücadele süreci vardır. Bu bilinçle hareket etmeli, düşmanından bir şeyler beklemek yerine mücadeleye, örgütlenmeye başlamalı. Çünkü sınıfın artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı.

MİB: OHAL sermayenin hizmetinde! OHAL’e hayır!

‘FETÖ’ye karşı ilan edildiği iddia edilen OHAL, hak ve özgürlük isteyen herkese karşı iktidar tarafından keyfince kullanılıyor.

Hiçbir hak ve hukuk olmaksızın keyfi kararlarla binlerce insanın hayatıyla oynanıyor.

Akademisyenle, aydınla, gazeteciyle başlayan keyfi tutuklama ve yasaklar giderek işçiye ve emekçiye karşı kullanılmaya başlanıyor.

Geçtiğimiz günlerde binlerce eğitim

emekçisi tek bir kararnameyle açığa alındı.

Bugün Bursa Valiliği, OHAL’i ileri sürerek Gemlik’te bulunan MSC/Medlog Lojistik işçilerinin direnişine keyfi yasak getirdi.

Medlog işçileri anayasal hakkını kullandıkları için işten atılmışlardı. İşe geri dönmek ve sendikal haklarının tanınması için iş yeri önünde bekliyorlardı.

Bugün Medlog işçisinin hak mücadelesini OHAL yasasına dayanarak yasakla-

yanlar yarın neler yapar!

OHAL’de işten atmaları yasaklama yetkisi olanlar sermayenin keyfince işten atmalarına arka çıkıyor!

Hak isteyen, sendika isteyen, greve çıkan işçinin üzerinde de OHAL kılıcı sallanır...

2 bini aşkın işçiyi kapsayan EMİS sözleşmesinde olası bir grev OHAL tehdidi altında! Sermaye OHAL’e güveniyor, nasıl olsa grev yasaklanır havasında.

Metal işçisi 2017’de hak için ayağa kalktığında karşısında OHAL’i bulur... Sermayenin çıkarlarının her şeyin başına konulduğu bir düzende, geçmişte olağan halde bile grevlerin yasaklandığı bir düzende OHAL’le emekçinin canına okunur!

İşte bunun için OHAL’in kaldırılması istiyoruz!

OHAL yetkisine dayanarak işçiye ve emekçiye yapılan haksız ve hukuksuz işlemlerin iptal edilmesini istiyoruz.

Sınırsız grev, toplu sözleşme, söz, basın ve örgütlenme hakkı istiyoruz!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

“Korku ve baskı iklimini dağıtmak için birleşik mücadeleyi büyütmeliyiz!”

Eğitim-Sen İstanbul 6 Nolu Üniversiteler Şubesi Örgütlenme Sekreteri Arif İkinci ile kamu emekçilerini hedef alan saldırılar ve bunun karşısında KESK'in ilan ettiği eylem programı üzerine konuştu...

- Kamu emekçilerine yönelik saldırıların, görevden almaların tırmandığı bir süreçte KESK Danışma Meclisi toplandı. Bu toplantıyı ve toplantı sonucunda açıklanan “bambaşka bir örgütlülük” ile “direniş” vurgularını değerlendirir misiniz?

Ülkede bir darbe süreci yaşandı. AKP iktidarı da darbe sürecinden çok az bir sıyrıla kurtulmanın yarattığı havayla ülkede ortaya çıkan krizi fırsata çevirdi. Kamuda yaşanan tasfiyeler ve tutuklamalar ile iktidarını yeniden şekillendirme ve bir temizlenme sürecine girdi. Daha önce ortakları olan Fethullahçı kanata yönelik başlatılan tasfiye operasyonu ile gemi azağı alan AKP, Kanun Hükmünde Kararnameler (KHK) ile kendisine muhalif olan tüm kesimlere saldırmaya başladı. KHK'lar ile özellikle KESK'e üye olan ve grevlere, basın açıklamalarına katılan emekçileri de açığa alma, tutuklama ve soruşturma sürecine tabi tutarak kamu emekçilerinde bir korku ve dağınıklık hali yarattı.

Tutuklamalar, açığa almalar ve işten atma saldırısı karşısında sadece basın toplantıları gerçekleştiren KESK, soluğu meclis koridorlarında aldı. CHP ile düzenli görüşme trafiği gerçekleştirerek başka

arayışlara başlamış oldu. KESK süreci hukuki olarak işletmek ve çeşitli dayanışma kampanyaları ile götürmek isterken, olağanüstü halin yarattığı korku iklimine rağmen, işten atma ve açığa alma saldırıları karşısında kimi bölgelerde ayağa kalkan eğitim emekçileri (Dersim, Hopa, Mersin) çeşitli eylemler ile saldırıları yerel olarak geriletmeyi başardı. Ancak eylemler kısmi kazanımlarla bitirildi. Bu eylemlilikler KESK'e bağlı sendikalarda ciddi bir basınca sebep oldu. KESK bu basınçla beraber Meclis toplantısını gerçekleştirmiş oldu. Meclis toplantısına katılım sayısal olarak yeterli

“Kamu emekçilerinin yüzünü tekrar KESK'e ve mücadeleye döndüğü bir atmosferi yaratma bilinciyle hareket etmeli, OHAL ve KHK'lara karşı toplumun bütün bölüklerini taraflaştırmak, korku ve baskı iklimini dağıtmak için birleşik mücadeleyi büyütmeliyiz.”

olsa da, KESK'e bağlı sendikalardan gelen meclis üyelerinin kararlı ve somut önerileri ekseninde bir mücadele programının kararlaştırılacağı ilan edildi. KESK, açıklandığı üzere yaklaşık 1 ayı bulacak bir eylem programı ilan etti. “Bambaşka bir örgütlülük ve direniş” vurgusu da yerellerdeki kararlı eylemlilikler üzerinden şekillendi.

- KESK Genel Meclisi toplandı. Buradan bir eylem takvimi açıklandı. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

Bugün KHK'lar eliyle eli kolu bağlanan kamu emekçileri, geleceksizlik ve işten atma saldırısı karşısında sendikalarında çözümsüz bir sürecin içindeler. Ya yeni bir iş arıyorlar, ya da hukuki süreç hakkında daha fazla bilgi alabilmek için sendika kapılarını çalıyorlar.

Tam bir korku havası ve karamsarlığın hakim olduğu bir süreçte ortaya konulan bu program üzerinden mücadeleyi ve örgütlü davranmanın bilincini yeniden ayağa kaldırma görevi ile karşı karşıyayız. Kamu emekçisini geleceksizlik kısılcı-

na alan olağanüstü hal uygulamaları ve KHK'lara karşı KESK bir mücadele programı ortaya koymuştur.

Bu eylem takvimi üzerinden kamu emekçilerinin yalnız olmadığı ve mücadele etmeden en ufak bir kısıntının dahi kazanılamayacağı bir kez daha güçlü bir şekilde ortaya konmalıdır. Eylem programı üzerinden alınan kararları uygulamak ve sendikaları daha aktif hale getirmek için çalışmalara başlamalıyız.

- Üyelerine yönelik saldırıların tırmandığı bir süreçte KESK'in ortaya koyduğu karşı duruş, mücadele sizce yeterli mi? KESK bu süreci nasıl karşılamalı?

Elbette ki yeterli değil, kaldı ki adını koyamadığımız bir sessizlik hakim. Özellikle eğitim emekçilerine dönük saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde KESK'in omurgasını oluşturan Eğitim-Sen basın açıklamaları ve toplantılarda sürekli hukuki süreç bilgilendirmeleri yapmakta, adeta bir hukuk bürosu gibi çalışma yürütmektedir. KESK'e bağlı diğer sendikalarda ise sessizlik hakim. Ancak özellikle kimi bölgelerde eğitim emekçilerine dönük açığa alma ve tutuklama terörüne direnişle karşılık veren emekçiler, tablonun sadece hukuki süreç ile yürümeyeceğini bir kere daha Eğitim-Sen özelinde KESK'e göstermiş oldu. Dolayısıyla KESK son dönemde kendi tabanında yaratmış olduğu yabancılaşmayı ortadan kaldıracak bir dinamizm ortaya koymak zorundadır.

- Saldırıların hedefinde olan ilerici kamu emekçileri bu saldırıları bertaraf edebilmek için nasıl bir mücadele hattı izlemeli?

Geç alınmış bir karar olsa bile, bugün KESK tarafından önümüze konulan bu eylem takvimi bir kez daha mücadele sahnesinin alanlar olduğunu işaret etmiştir. Bu vesileyle sendikalardaki öncü, ilerici kamu emekçilerine düşen görevler ve sorumluluklar daha yakıcı bir şekilde ortada durmaktadır. Yerelerde mücadeleyi ileriye götürecektir birliktelikler ve etkinlikler hızlıca karar altına alınarak bu eylem ve mücadele programlarının yerel ayakları örülmelidir.

Hali hazırda KESK'e bağlı sendikaların bölgelerde oluşturduğu Şubeler Platformu bileşeni sendika yöneticisi ve aktivistler iş yeri çalışmaları ve direniş programı üzerine emekçileri mücadeleye çağırarak ortaya koymak durumundadır.

Yukarıda bahsettiğimiz gibi bambaşka bir örgütlülük ve direniş ruhuna uygun adımlar atmamız. Kamu emekçilerinin yüzünü tekrar KESK'e ve mücadeleye döndüğü bir atmosferi yaratma bilinciyle hareket etmeli, bu sorumlulukla OHAL ve KHK'lara karşı toplumun bütün bölüklerini taraflaştırmak, korku ve baskı iklimini dağıtmak için birleşik mücadeleyi büyütmeliyiz.

Katliamcılık bu dev

19 Aralık Katliamı ve Direnişi üzerine 25 Aralık 2000 tarihinde verilmiş "Katliam ve Direniş" başlıklı konferansın kayıtlarının bir bölümünü, bir yıl önce Ankara'da gerçekleştirilen 10 Ekim Katliamı'nın arka planına ayna tuttuğu için okurlarımıza sunuyoruz. Okurlarımız konferans kayıtlarının tamamını www.kizilbayrak.org sitesinin arşiv bölümünden okuyabilirler. (Kızıl Bayrak - 6 Ocak 2001 Sayı: 1)

Bu devletin katliam yapma yeteneği de geleneği de bilinmiyor değil, bunu bu ülkede yaşayan herkes biliyor. Modern Türkiye Cumhuriyeti tarihine baktığımızda, bu devletin daha kuruluşundan itibaren toplumsal muhalefete ve sol siyasal güçlere karşı katliamcı bir tutumla hareket ettiğini görüyoruz. Katliamcılık bu devletin mayasında var.

Osmanlı'yı bir yana koyarak cumhuriyet dönemi üzerinden konuşuyorum, bu devlet daha cumhuriyet olarak kendini ilan etmeden önce, daha ulusal kurtuluş süreci içindeyken, elini komünistlerin kanına en sinsi ve aşağılık yöntemlerle buladı. Daha o günden emekçilerin çıkarlarına yönelen her türlü sol akımdan duyduğu aşırı korkuyu, Türkiye Komünist Partisi'nin önder kadrolarını hunharca katlederek gösterdi.

Türkiye Komünist Partisi, Bakü'de kuruldu. Kuruluş kongresinde, ülkede sürmekte olan ulusal kurtuluş mücadelesinin desteklenmesi ve kendi bağımsız konumu üzerinden bu mücadeleye aktif biçimde katılım kararı aldı. Komünistler kongrenin hemen ardından ülkeye dönüp ulusal kurtuluş mücadelesine bizzat katılmak istiyorlardı. Ülkedeki komünist ve sol güçler ise zaten bu mücadelenin içindeydiler.

Dahası var. O dönemde kurtuluş mücadelesinin en büyük destekçisi, Ekim Devrimi'yle kurulmuş genç Sovyet iktidarıydı. Sovyet iktidarının Türkiye'deki kurtuluş mücadelesine verdiği destek, yaptığı katkı, sunduğu olanaklar, bunun çok özel önemi, bugün Türk resmi tarihi tarafından bile açıklıkla ifade edilmektedir.

Bütün bunlara rağmen, yani Sovyetler Birliği Türkiye'de sürmekte olan mücadeleye tam destek veriyorken ve TKP'nin Kuruluş Kongresi ulusal kurtuluş mücadelesine destek kararı almışken, komünistler tam da bu karar çerçevesinde ülkeye dönüyor iken; Mustafa Suphi başkanlığındaki heyet ikiyüzlülükle hareket eden kemalistler tarafından önce örgütlenmiş provokasyonlarla karşılandı,

Modern Türkiye Cumhuriyeti tarihine baktığımızda, bu devletin daha kuruluşundan itibaren toplumsal muhalefete ve sol siyasal güçlere karşı katliamcı bir tutumla hareket ettiğini görüyoruz. Katliamcılık bu devletin mayasında var.

sonra da götürülüp Karadeniz'de katledildi. Tarihin hunharca ve alçakça işlenmiş en akıl almaz cinayetlerinden biridir bu. Devrimcilere karşı toplu katliam bu devletin mayasında, daha kuruluşundan itibaren var derken, bunu anlatmış oluyorum.

Kuşkusuz, bir burjuva kurtuluş mücadelesiydi bu. Ve giderek her burjuva siyasal akım ve düzen gibi, ayağını yere basar basmaz, kendisinden ötesini hedefleyen devrimci muhaliflerine karşı kendi gerici tepkisini, bunun aracı olan gerici baskı ve şiddetini üretecekti. Burada anlaşılmasın ya da akıl almaz olan bu değil. Ama işgalci emperyalist güçlere karşı direnişin yaşandığı bir sırada ve üstelik bu direnişin desteklemekte olan güçlere yönelen bir katliam (üstelik iğrenç ve sinsi provokasyonlarla iç içe giden bir katliam) çok da akıl alır değil, çok da normal değil. Ama bu devlet kuruluşundan itibaren bunu yaptı, elini en iğrenç ve vahşi yöntemlerle komünistlerin kanına buladı. Dönün Nazım'ın buna ilişkin şiirlerini, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını ölümsüzleştiren o güzelim şiirleri yeniden okuyun. Dönün o yılların komünistlerinin gelecek kuşaklara "28-29 Ocak 1921'i unutma!" diye seslenen çığlığına yeniden bakın.

Bu devletin salt komünistlere ve dev-

rimcilere değil, Kürtlere karşı izlediği katliamcı tutum ve pratiği de mayasında, yani daha kuruluşundan itibaren var. Kurtuluş mücadelesine tam destek verdikleri, bu mücadeleye en etkin biçimde katıldıkları ve dahası, kurtuluş mücadelesinin başlangıç dönemindeki girişim ve örgütlenmelere ev sahipliği yaptıkları halde, zaferin hemen ardından katliamlara hedef oldular. Daha en başından kendilerine eşitlik ve temel ulusal hakları vaadedildiği halde, Lozan'daki Türk resmi temsilcileri, biz burada Türklerin ve Kürtlerin temsilcileri olarak bulunuyoruz, bizim meclisimiz Türklerin ve Kürtlerin meclisidir, dedikleri halde, kurtuluşun hemen ardından Kürt halkının bütün temel haklarını inkar ettiler, tamamen Türk kimliğine dayalı bir cumhuriyet kurmaya kalktılar. Kürtler buna tepki vermeye başladıkları andan itibaren de büyük zulümlerin ve katliamların hedefi oldular, acımasızca kırılıp ezildiler, toplu sürgünlere uğradılar.

Aynı dönemin emekçi toplumsal muhalefeti güçlü ve yaygın olmamakla birlikte çok iyi biliyoruz ki, kurtuluş savaşını izleyen yıllarda büyük kentlerin işçileri en basit haklar uğruna mücadeleye yöneldiklerinde, yeni rejimin polis şiddetine ve baskısına hedef oldular. Baskı ve

zorbalıkla en basit demokratik haklardan bile yoksun bırakıldılar. Bunları elde etmeye ya da fiilen kullanmaya yönelik tüm girişimleri baskı ve terörle karşılandı.

Bunları, bu devletin daha baştan, toplumun ezilen ve sömürülen katmanlarına, onların örgütlü ilerici ya da devrimci temsilcilerine karşı aşırı baskıcı ve katliamcı bir geleneğe sahip olduğunu vurgulamak için hatırlatıyorum. Bu gelenek, toplumsal muhalefetin şiddetlenmesi ölçüsünde, toplumsal muhalefetin şiddeti ve gücüyle orantılı bir biçimde, kendini en aşırı bir biçimde ortaya koymuştur. Türkiye'de cumhuriyetin kabaca ilk 40 yılı sınıf mücadelesi bakımından nispeten durgun bir dönem olduğu ve kurtuluş sürecini izleyen ilk çıkışlar acımasızca ezildiği için, Kürt isyanlarını saymazsanız, bu dönem boyunca bu şiddet kendini çok fazla gösterememiştir.

'60'LARI İZLEYEN SOL DALGAYA KARŞI HAREKETE GEÇİRİLEN BASKI, TERÖR VE KATLIAM MEKANİZMASI

Ama '60'lı yıllardan itibaren, kapitalist gelişmenin modern sınıfları belirginleştirmesi ve işçi sınıfı eksenli modern sınıf mücadelesinin gelişmesi ölçüsünde, devletin gelişen toplumsal muhalefete

letin mayasında var

H. Fırat

karşı şiddetini nasıl ölçüsüzce kullandığını biliyoruz. Örnek olarak veriyorum; 1965 yılında Zonguldak kömür işçileri en masum talepler uğruna direnişe geçtiklerinde, bu direniş hava kuvvetleri de dahil ordu birlikleri seferber edilerek bastırıldı ve bu arada iki direnişçi işçi katledildi. Sonraki yıllarda sayısız fabrika ve toprak işgali gerçekleşti, bu işgallerin çoğunun polis ve jandarma terörüyle kırıldığını biliyoruz.

Aynı dönemde, sosyal hareketliliğin gelişmesine paralel olarak şekillenen ve güçlenen bir sol hareket var. Bu hareketin bünyesinde devrimci eğilimler filizleniyor, adım adım devrimci akımlar şekillenmeye başlıyor. Biz devletin baskı ve terör aygıtlarının bu dönemin toplumsal muhalefetine ve onun ilerici-devrimci kesimine şiddetle yöneldiğini, genç devrimcilerin çeşitli saldırı ve cinayetlere hedef olduğunu biliyoruz. Bunun için devletin resmi baskı aygıtlarının yanı sıra faşist komando kamplarında özel paramiliter sivil güçlerin eğitilip hazırlandığını biliyoruz. Bizzat MİT ve kontr-gerilla tarafından örgütlenen "komünizme karşı mücadele dernekleri"ni ve bunların toplumsal muhalefet üzerinde estirmeye çalıştığı terörü biliyoruz. Bugün "irtica" güçleri olarak hedef haline getirilip terbiye edilmeye çalışılan yobaz güçler kullanılarak, 6. Filo protestolarına karşı yaratılan Kanlı Pazar'ları biliyoruz. Bunlar saymakla bitmez. Amerikancı generaller tarafından CIA'nın tam desteğinde tezgâhlanan 12 Mart darbesiyle kurulan faşist terör rejimi döneminde ise devrimci katliamı adeta bir süre avı halinde sürdürüldü.

Ardından '70'li yılların ikinci yarısı, yani önlenemeyen yeni devrimci yükseliş dönemi geldi ve bu dönemde, devletin açık-gizli, resmi-gayri resmi tüm baskı ve terör aygıtları binlerce devrimcinin, emekçinin ve aydının hayatına mal olan sayısız saldırı, cinayet ve katliam gerçekleştirdi. Sivas'ta, Maraş'ta, Çorum'da yüzlerce ilerici emekçi bizzat devletin karanlık odaklarının özel planlı saldırılarıyla katledildi. Maraş Katliamı döneminde yine bugünün kanlı katili Ecevit başbakanı ve katliamı önlemek için kılını bile kıpırdatmadı. Dahası, bir general eskisi olan dönemin içişleri bakanı, katliamı mazur gösteren ve dolayısıyla faşist katliamcı sürüsünü cesaretlendiren açıklamalar yaptı.

Tüm bunlarla, bu devletin bir katliamcı geleneği ve gelenek içerisinde yetkinleşen bir katliamcı yeteneği olduğunu vurgulamak istiyorum. Özellikle '60'lı

yıllardan itibaren, yani işçi ve emekçi tabanına dayalı bir toplumsal muhalefet ve bundan beslenen bir sol hareket geliştiği andan itibaren, bu baskı, terör ve katliam aygıtı sürekli bir biçimde geliştirildi. Toplumsal muhalefetin bastırılması, devrimci hareketin ezilmesi kanlı icraatı içerisinde adım adım yetkinleştirildi. Biz buna bugün devletin son 30-35 yıllık süreç içerisinde sürekli bir biçimde tahkim edilmesi, bir faşist baskı ve terör aygıtı olarak tahkimatı diyoruz. '60'lı yıllardan itibaren devlet sürekli bir biçimde kendini devrimci harekete ve toplumsal muhalefete karşı kanlı icraatlar içerisinde, sistematik terör ve planlı katliamlar pratiği içerisinde tahkim etti.

SON 30 YILDIR DEVRİMCİ KANI AKITILARAK YETKİNLEŞTİRİLEN BASKI VE TERÖR AYGITI

Her askeri darbe bu tahkimatta yeni bir safhayı işaretledi ve son on beş yıldır Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş pratiği içerisinde en ileri noktaya ulaştı. Önce 12 Mart geldi; devlet toplumsal muhalefeti ve devrimci akımları terörle, kanla ezdi ve buna paralel olarak da kendini tahkim etti. '70'li yıllarda toplumsal muhalefet kendini yeniden ortaya koydu, büyük bir devrimci yükseliş yaşandı ve bu devlette önemli gedikler açtı, devlet aygıtında büyük zaafırlara yol açtı. Devlet bu yükseliş karşısında büyük ölçüde etkisiz kaldı. Ama işbirlikçi burjuvazi bir

kez daha ağababası Amerikan emperyalizminin de tam desteğiyle kendini toparladı. 12 Eylül faşist darbesi ile yeni bir karşı saldırıya geçti.

Askeri darbeyle toplumsal muhalefetin bastırıldığını, devrimci akımların kan ve terörle ezildiğini, yüz binlerce devrimci ve ilerinin işkenceden geçirildiğini ve on binlercesinin zindanlara kapatıldığını biliyoruz. Toplumsal muhalefetin ve ezilmesi süreci, devletin bir şiddet ve terör aygıtı olarak daha da yetkinleştirilmesi süreci olarak işledi. Devletin bu dönemki kendini yeniden yapılandırma ve tahkim etme çabası 12 Mart'la kıyaslanamayacak kapsamdaydı. Devlet kendini sadece açık-gizli baskı, terör ve işkence aygıtları yönünden tahkim etmekle kalmadı; YÖK aracılığıyla üniversiteleri, tekeller aracılığıyla basını, tarikatlar aracılığıyla toplumun geri kesimlerini, bu arada camileri, yargıyı, sendikaları ve bütün öteki kurumları bu şiddet aygıtına paralel olarak işlev görecektir şekilde yeniden düzenledi, açık ya da örtülü biçimler içinde kendine sınımsız perçinledi. Geçerken hatırlatmış olayım; devletin bu kapsamdaki yeni biçimlenmesi, işin özünde, tekeller burjuvazinin palazlanması ve devletle her açıdan iç içe geçmesiyle, onu her açıdan ve her düzeyde kendi çıkar ve ihtiyaçlarına uydurmasıyla sıkı sıkıya bağlantılı.

Bugün katliamın arkasından bakıyoruz; bütün bir tekeller sermaye medyası aynı dili kullanıyor, aynı yalanları söylüyor, aynı temaları işliyor, aynı görüntüleri

veriyor ve aynı rezil dili kullanıyor, tüm televizyon kanallarından aynı lağım akıntısı akıyor. Bu, işbirlikçi burjuvazinin egemenlik aygıtı olarak devletin toplumsal muhalefeti ezmek üzere kendini yeniden örgütlerken, sorunu şiddet aygıtlarından ibaret bırakmadığını, her türlü propaganda ve ideoloji aygıtlarını da özel bir tarzda kendine bağladığını, kendi organik bünyesinin bir parçası haline getirdiğini gösteriyor. Türkiye'de medya artık devletin bir parçasıdır. Devlet dediğimiz zaman genellikle ordu, polis, bürokrasi, mahkemeler, zindanlar vb. akla gelir çoğu kere. Oysa Türkiye'de, salt Türkiye'de de değil günümüzün tüm kapitalist toplumlarında, devlet aynı zamanda medya demektir, salt ideoloji aygıtlarına değil, tüm iletişim, haberleşme ve enformasyon aygıtlarına da egemenlik demektir. Çağdaş burjuva devleti artık, emperyalist metropollerde olduğu kadar bağımlı ülkelerde de bunlarsız düşünülüyor. Egemen sınıfın şiddet aygıtlarını, onun propaganda ve ideoloji aygıtlarından ayırmanın olanağı yoktur artık.

Türkiye'de bu özellikle de böyledir, bizde medya devletin ayrılmaz bir parçası olmaktan öte, onun tam güdümündedir. Dahası derin devlet denilen kontr-gerilla merkezinin emir-komutası altındadır. "Andıç" benzeri skandallar da inkâr edilmez bir biçimde ortaya çıktığı gibi, onun en karanlık ve kanlı operasyonlarının aletidir.

Beyaz Kitap: Dinmeyen emperyalist ihtiraslar

İlk kez 1961 yılında hazırlanan, ihtiyaçlara uygun olarak yenilenen "Beyaz Kitap" en son 10 yıl önce değiştirilmişti. 10 yıl sonra yeniden hazırlanan ve bakanlar kurulunun onayından geçen Almanya'nın militarist hedeflerinin ana hatlarıyla belirlendiği, "Beyaz Kitap" adlı belgeyi basın toplantısında tanıtan Savunma Bakanı Leyen, bu radikal değişikliğin nedenini 10 yıl içinde dünyadaki güvenlik durumunun önemli bir şekilde değişmesine bağlı olarak Alman tekellerinin değişen ihtiyaç ve hedeflerinin karşılansından ileri geldiğini vurguladı.

Almanya'nın kendi tarihinden ders çıkardığını ve birleşik Avrupa'dan yana olduğunu ifade eden Leyen, "Almanya kendi sınırlarını ve ölçülerini tanıyan bir ülke. Biz, kendimizi olduğumuzdan büyük yapmıyoruz, ancak kendimizi olduğumuzdan küçük de göstermiyoruz" dedi.

Savaş bakanı Ursula von der Leyen, eski Savunma Bakanı Thomas de Maiziere tarafından başlatılan, Beyaz Kitap'ın değiştirilmesinin amaçlarını kısaca böyle açıklıyordu.

'YENİ BİR YÖN': DAHA FAZLA MİLİTARİZM

Almanya'nın eski savaş bakanı Thomas de Maiziere yıllar önce, tamamen değişen güvenlik politikaları karşısında ordunun yenilenmesinin bir zorunluluk olduğunu açıklıyordu. Yenilenmek ve değişimin, Alman güvenlik politikaları açısından madalyonun iki yüzünü oluşturduğunu belirten de Maiziere, "Yeni bir yön belirlemek, güvenlik politikalarının değişen dünya ile bağ kurabilmesi için bir gerekliliktir" diyordu. Madalyonun iki yüzünden birini daha uzak bölgelerdeki çatışmalara hazırlık oluşturmaktadır. Birleşmiş Milletler (BM) çerçevesindeki askerî görevlerin önemli olduğunu belirterek, uzak bölge savaş hazırlıklarını BM ile maskeleyen eski bakan, madalyonun ikinci yüzünü ise şöyle açıklıyordu: "Avrupa Birliği çerçevesindeki askerî görevler de önemlidir." Maiziere "Alman ordusunun bugün ülke ve birliğinin savunmasından öte dünyanın başka yerlerindeki krizlerle mücadelede görev alma ihtimali daha fazla" derken ordu da yapılmak istenen reformun saldırgan amaçlarının altını çizmiş oluyordu. Bakan, ordunun yeteneklerini bu yönde geliştirmesi gerektiğini vurgulayarak uluslararası çatışmalarda daha açık bir taraf olarak yer alacaklarını ilan ediyordu. Bu amaca da ancak yüksek vurucu kapasite-

si olan, son teknolojiyle donatılmış, işsiz genç göçmenlerin daha çok yer aldığı paralı-profesyonel bir savaş makinasıyla ulaşabileceklerini hesaplıyorlar. "Alman ordusu gelecekte daha küçük, daha profesyonel ve daha esnek birliklerden oluşacaktır. Tank, savaş uçağı ya da mühimmat gibi askerî malzemelere bundan sonra nasıl yatırım yapılacağı üzerinde çalışmalar da sürüyor" diyen bakan, Alman ordusunun o zaman 32 milyar avro olan bütçesinin arttırılarak, silahlanmaya çok daha büyük harcamalar yapacaklarını söylüyordu. Bu rakam, emperyalist saldırganlığın belgesi olan 'Beyaz Kitap'ı tanıtan yeni bakan tarafından revize edilerek, militarist amaçlar için 2024 yılına kadar GSYİH'nin yüzde 2'sinin ayrılacağı açıklandı. Halihazırda Almanya'nın GSYİH'sinin üç trilyon doların üzerinde olduğu dikkate alınır, gelecek yıllarda militarist amaçlar için ayrılan bütçe katlanarak artacaktır.

SPD VE YEŞİLLERİN GAUCK ÜZERİNDEN YAPTIĞI TARİHSEL SUÇ HİZMETİ

SPD ve Yeşillerin ortak adayı olarak cumhurbaşkanlığına aday gösterilen Gauck'un seçilmesi, bu iki parti tarafından tekellere yapılan büyük bir tarihi hizmetti. Kapitalist tekellerin köklü dönüşüm ihtiyaçlarına bu partiler her zaman sosyal demokratlık veya savaş karşıtlığı (!) yalanı üzerinden sınırsız hizmetler sunmuşlardır. Gauck projesi de bu partilerin tarihsel suçlarından birisi olarak suratlarına yazılmıştır.

Gauck'da aradığını bulan Alman tekelleri, girdikleri militarist yolda son hızla ilerlediler. Toplumu, tekellerin kanlı

tarihleriyle barıştıranın ve bu kanlı tarihi aklayarak yeni bir yayılmacı militarist atılım yapmanın olanağına çevirmek için, tekeller öncelikle Gauck aracılığıyla toplumsal bellek yıkama operasyonu başlatıldı.

Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturulmasının üzerinden daha üç ay gibi kısa bir zaman geçmeden Gauck, Alman ordusunun yeniden yapılandırılmasında militarizmin azgın savunucusu olarak üstlendiği rolü icra etmeye başladı. Hamburg Kurmay Koleji ziyaretinde yaptığı konuşmayla, Alman toplumuna, Alman birliklerinin yurt dışı faaliyetleri için daha fazla "manevi destek" çağrısında bulundu. "Sorumluluk olmadan özgürlük olmaz" diyen papaz eskisi "Biz olmadan, tarihi kucaklamayan refleksler, salt eğlence olarak kalırlar" diyerek, Alman askerlerinin işgal ve yağma savaşlarının "eğlence" olarak kalmaması, "tarihi kucaklaması" için savaşlarda taraf olması gerektiğini vurguladı.

MAİZİERE'DEN DAHA KULLANIŞLI OLAN VON DER LEYEN'E

Eski bakan Thomas de Maiziere yerine 7 çocuk anası olan bir kadının, Von der Leyen'in Alman tekellerinin savaş bakanlığına getirilmesi elbette oldukça "ince" düşünülmüş bir seçimdir. Açık saldırgan, aşırı milliyetçi eski bakan de Maiziere ile başlayan böylesine çok yönlü militarist politikaları bir kadının, onun toplumda çizdiği anaç rolün arkasına saklanarak hayata geçirmek çok daha kolaydır.

"Almanya'nın güvenlik politikasının ufku küreseldir", söylemi üzerinden Almanya'nın "küresel düzeni aktif bir şe-

kilde şekillendireceğini" tekeller yedi çocuk anası bir kadına yaptırdılar. Von der Leyen şahsında, muhafazakar söylemin değişmezi olan ailenin kutsallığı(!) yalanı tekellerin yayılma amaçlarının oyuncuğuna, toplumu aldatmanın basit aracına dönüşmüştür. Sınıfsal bilince ve hedeflerine sonuna kadar bağlı olan Alman emperyalist tekelleri toplumsal sorunları, demokrasi ve diktatörlük, savaş ve barış gibi yakıcı sorunları acımasızca süren sınıf savaşmaları üzerinden açıklamak yerine cinsler üzerinden açıklamaya meraklı liberal ve sosyal reformistlere tarihsel bir ders vermiştir. Anlayanlar için.

Ordunun ülke içinde görev almasına izin verilmesine ilişkin anayasanın açıkça değiştirilmesini şimdilik erteleme alıcılığı gösteren tekeller, anayasadaki söz konusu maddeye dair Federal Anayasa Mahkemesi'nin ordunun yetkilerini genişleten kararının, "terör saldırısı" gibi olaylarda askerlerin kurtarma ve tahliye görevlerinde de görev alabileceği yönünde yorumlamakla yetindiler. Sıra ona da gelecektir. "Einer nach dem anderen" (Her şey sırasıyla)

"Bilakis, şimdiye kadar yaptıklarımız kabul görmeyen ötesinde diğer ülkelerin aldığı kararların çok daha üzerinde gerçekleşmiştir. Ancak biz elbette bundan sonrası için de politik çabalarımızı sürdürüreceğiz. Çünkü sonuçta sadece hava operasyonları, hava desteği, sadece silah sevkiyatı söz konusu değil. Bilakis, bunların tümünün politik bir stratejiye dönüştürülmesi söz konusu. Meselemiz aslında budur" diyerek yıllardır yakınan SPD'li Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmeier'in sorun yaptığı 'meseleye' tekellerin yol haritasının addıdır; Beyaz Kitap.

Emperyalizm ve işbirlikçileri yenilecek, direnen halklar kazanacaktır!

Emperyalistler ve işbirlikçileri önce IŞİD'i yarattılar. Beslediler, büyüttüler, eğittiler, donattılar, sonra da Ortadoğu halklarının üzerine saldırdılar. Etnik ve mezhepsel ayrımlar üzerinden Irak ve Suriye'de mazlum halkları kanlı bir iç savaşın içine sürüklediler.

İnsanlık düşmanı IŞİD çeteleri çekirge sürüleri gibi önce Musul'u işgal etti. Ardından Şengal'e girdi. Birkaç gün içinde binlerce Ezidi Kürt'ü katletti, binlercesini dağlara sürdü. Merkezi Irak yönetimine bağlı askerler ve Barzani'ye bağlı Peşmergeler pııyı pırtıyı bırakıp kaçmıştı.

Musul ve Kerkük üzerinde her daim hak iddiasında bulunan Türk sermaye devleti memnundu ve gelişmeleri elle-rini ovuşturarak izliyordu. ABD ve koalisyon güçleri sessizdi, bekliyordular. IŞİD sürülerinin Erbil'e yürüyüşünü YPG ve PKK gerillaları durdurdu. Şengal halkının yardımına koştular, onlarla birlikte IŞİD'e karşı ölümüne bir kavgaya girdiler. Sonuçta, IŞİD saldırıları püskürtüldü, Şengal kurtarıldı. IŞİD'e ilk darbe burada vuruldu.

ABD ve batılı büyük devletlerin de içinde yer aldığı IŞİD'e karşı koalisyon kendilerine özgü ikiyüzlü politika ve icraatlarını burada da sergiledi. IŞİD'in kaybedeceğini anladıkları an, hızla harekete geçtiler, emperyalistler birdenbire "hayırsever" bir kimliğe büründüler. Havadan Şengal halkına yiyecek ve içecek malzemesi attılar. Taktik aynı taktikti, yememiyorsan, yedekle...

Türk sermaye devletine gelince, hevesi kursağında kaldı. Barzani utanç içindeydi. Efendisinin telkini ve akıl vermesi ile ilk kez PKK gerillalarını ziyaret etti, direnişleri nedeniyle onları kutladı. Hem de PKK için sembolik öneme haiz Mahmur Kampı'nda...

Ne var ki, Türk sermaye devleti ve IŞİD çeteleri kana ve katliama doymuyordu. Cihatçı çeteler yine Türk sermaye devletinin ve batılı emperyalistlerin desteği ile bu kez Kobanê'yi işgale girişti. Dinci-gerici AKP iktidarının ebedi şefi Tayyip Erdoğan'ın ağız kulaklarındaydı. "Kobanê ha düşü, ha düşecek" diyerek müjdeli bir haber bekliyordu. Bölge ve dünya halklarının manevi-moral desteği ile ilerici ve devrimci güçlerin aktif dayanışmasını da arkasına alan Kürt halkı bir de burada IŞİD çetelerini yenilgiye uğrattı.

Türk sermaye devleti hüsrana uğradı. ABD ve diğer emperyalistler burada da bir süre sessiz kaldılar ve yine savaşın kaybedileceğini gördükleri an harekete geçtiler. Yine "hayırsever" kılığında ha-

vadan yardım malzemesi attılar. İşi biraz daha ileri götürüp, bir koridor açma girişimi ortaya koydular.

Türk sermaye devletinin Kürt halkına düşmanlığı baki idi, burada yaşadığı hüsrandan bu daha da arttı. Barzani'nin PKK ve YPG'ye düşmanlığının da aşağı kalır yanı yoktu. ABD ise deneyimliydi, en olumsuz durumdan dahi nasıl çıkacağını biliyordu. "Yenemiyorsan yanına al!" Bu ne kadar ve nereye kadar sürecek, şimdiden bu konuda kesin bir şey söylenemez. Ama bunu hâlâ yapıyor. Kesin olan şudur, emperyalizmin özü değişmedi, o hâlâ ezilen halkları köleleştiren niteliğini olduğu gibi koruyor. Zira emperyalizmin temel ilkesi halklar üzerinde kayıtsız koşulsuz egemenliktir.

YALAN DA, İKİYÜZLÜK DE DEVAM EDİYOR

Türk sermaye devleti IŞİD adlı ölüm makinesini sadece dışarıda değil, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da da halkların başına bela etti. Sınırları ona zaten açıktı, iyice açtı. Korudu, kolladı, eğitti, silahlandırdı, onlar için kamplar oluşturdu, hastaneler yaptırdı. Zamanı gelince de Suruç'ta, Ankara'da, Antep'te olduğu gibi vahşi katliamlar için sonuna kadar kullandı.

Türk sermaye devleti hâlâ IŞİD'le bağlantılı, bu kirli silahını hâlâ elinde tutuyor. Gerektiğinde onunla iş görüyor. Uzun zamandır emperyalistler tarafından halk-

ları aldatmak amacıyla ortaya atılmış bir "IŞİD'e karşı mücadele" yalanı var. Yalana dayalı propaganda yürütmekte kimsenin eline su dökemeyeceği Türk sermaye devletinin Kürt halkına yönelik düşmanlığı o derecedir ki, tüm emperyalistler için bu bölgede iş görmenin yegâne bahanesi olan bu yalana bile direndi. Ancak şimdilerde o da, elbette tam bir ikiyüzlülikle IŞİD'e tavırlı gibi görünüyor. Çünkü, 951 kilometre uzunluğundaki sınırında tehlike büyüyor. Kürtler ha bire yeni kazanımlar elde ediyorlar. YPG ABD'nin yönlendiriciliğinde ha bire ilerliyor. Türk sermaye devleti dehşet içinde bu ilerleyişi izledi uzun süre. YPG sermaye devletinin "kırmızı çizgi" ilan ettiği "Fırat'ın batısı"na geçti. Minbiç IŞİD çetelerinden arındırıldı. Sırada Cerablus-Azez-El Bab vardı. Sonraki hedef Rakka idi. Tam da bu sırada sermaye devletinin Cerablus işgali gerçekleşti.

Türk sermaye devleti, elbette ABD, AB ve Rusya'nın yanı sıra Suriye ve İran'ın izni ve onayıyla ve bu kez de ÖSO adlı çete ile birlikte Cerablus'a girdi. Tek bir mermi atmadan ve en küçük bir direnişle karşılaşmadan iki saat içinde Cerablus'ta hakimiyet sağladılar. Hızlarını alamadılar, çevre köylere de uzandılar. Yine bir karşı koyuş olmadı. Olamazdı, zira bu bir mizansendi. Ne Türk devleti, ne de ÖSO IŞİD'le savaş için burada değillerdi. IŞİD de gerçekte bir yere gitmiş değildi, IŞİD çeteleri sakallarını kesmiş olarak bizatihi

ÖSO denen çetenin içindeydiler.

Cerablus işgali "sınırları terörist saldırılardan korumak ve Suriye'nin toprak bütünlüğünü sağlamak, IŞİD'i bulunduğu mevzilerden temizlemek" yalanı ile gerekçelendirildi. Fakat ne hikmetse adı "Fırat Kalkanı" idi. Deyim uygunsu Cerablus, hem de IŞİD tarafından altın tepside kendilerine sunuldu. Yani onlar gerçekte IŞİD'le savaşmak ve Suriye'nin toprak bütünlüğünü korumak için buraya gelmemişlerdi. Baştan itibaren tanklarının ve toplarının yönü Kürtlere dönüktü.

Özetle, Cerablus işgali Kürt halkı ve diğer kardeş halkların arzuları ve iradelerine karşı gerçekleştirilmişti.

CERABLUS, EL BAB, SIRADA RAKKA VE MUSUL VAR

Türk sermaye devleti ve işgalci ordusu hız kesmiyor. Efendilerine yaltaklanma eşliğinde durmadan Minbiç'i de almaktan söz ediyorlar. Rakka ve sonrasında da Musul'da savaşmak istediklerini dile getiriyorlar. "YPG'ye gerek yok, NATO'nun ikinci büyük ordusu bizim ordumuzdur. Kara gücü ise işte TSK burada. İşgalse işgal, bizden iyi işgalci yok. Emrinizdeyiz" söylenen budur.

ABD Minbiç için izin vermiyor. "YPG ile de sizinle de çalışmak istiyoruz" diyorlar. Yani her zamanki gibi ikili oynuyorlar, ikiyüzlülük yapıyorlar. Türk sermaye devleti ile YPG ve onun şahsında Rojava Kürtlere, YPG aracılığıyla da sermaye devletine ayar veriyorlar böylece. Fakat, eninde sonunda kadim müttefiklerini, yani Türk sermaye devletini tercih edeceklerdir. Böyle yapacakları ise daha şimdiden bellidir. Örneğin Erdoğan küstahının "fili güvenlik bölgesi" açıklamasına destekleri gecikmedi. ABD bizzat Dışişleri Bakanı J. Kerry'nin ağzından "uçuşa yasak bölge uygulamasına başvurulması gerektiğini" dillendirmeye başladı. Almanya Başbakanı Angela Merkel düpedüz bir işgal girişimi olan "güvenli bölge" çağrısına destek açıklaması yaptı.

Sömürgeci Türk sermaye devleti, dinci-gerici AKP iktidarının yeni Osmanlılık hırsı ve hevesi ile dosdoğru bir batağa doğru gidiyor. Histeri boyutlarındaki Kürt düşmanlığı bunda ayrıca önemli rol oynuyor. Emperyalistler onun bu eğilimini biliyor ve bundan sonuna dek yararlanacaktır. Fakat emperyalistlerin de işbirlikçilerinin de tüm çabaları boşunadır. Eninde sonunda emperyalizm ve işbirlikçileri yenilecek direnen halklar kazanacaktır.

Fransa'da El Khomri yasasına karşı mücadele ve büyüyen tehlike

El Khomri yasası üzerinde yapılan tartışmalar, değerlendirmeler, tepkiler ve çeşitli biçimlere bürünerek süren mücadeleler Fransa'nın en önemli gündemi olmaya devam ediyor. İşçilerin, emekçilerin ve gençliğin kazanılmış tüm haklarını ve geleceğini gasp eden yasaya karşı, Mart ayından itibaren toplam 12 kez genel greve başvuruldu, sokaklara çıkılıp Hollande-Valls hükümetine dönük protesto gösterileri gerçekleştirildi.

Temmuz-Ağustos ayları tatil dönemi idi. Ancak tatil sırasında da yasa karşıtı eylemler devam etti. O kadar ki, sendika bürokratları işçi ve emekçilere tatil dönüşü enerji dolu yeni bir sezon vaadinde bulundular. Nitekim, 15 Eylül'de işçiler, emekçiler ve öğrenci gençlik yeniden sokaklara çıkıp, 13. genel grevi gerçekleştirdiler. Mücadele içindeki sendikaların verilerine göre Paris'te 40 bin, Fransa genelinde ise 170 bin kişi gösterilere katıldı.

Sendika bürokratları uzun bir tatilin ardından sağlanan bu katılımı ve ortaya konan tepkiyi zayıf ve yetersiz buldular. Bununla da kalmadılar, mücadelenin bugüne kadarki biçimi ile sürdürülme-yeyeceğini, bundan böyle yasaya karşı mücadeleyi hukuki alanda da sürdüreceklerini ifade ettiler. 15 Eylül'deki genel grev ve gösterilere katılıma dönük küçümseyici değerlendirmeler eşliğinde yapılan bu açıklamalar hiç de yabancı olmadığı cinstendi. Halihazırda yasaya karşı mücadelenin bundan sonraki etaplarına ilişkin herhangi bir planlamanın yapılmamış olması, sendika bürokratlarının "eylemlere artık işçi tabanından çok öncü unsurlar katılıyor" şeklindeki propagandaları, bürokrat takımının o bilinen uğursuz rollerini oynamak üzere hazırlık yaptıklarını göster-

mektedir. Sendika bürokratları bu yönlü niyetlerini aslında daha tatil öncesinde açık etmişlerdi.

KENDİLİĞİNDEN HAREKETİN DEĞERİ, SINIRLARI VE ONU BEKLEYEN TEHLİKELER

Fransa işçi sınıfı ve emekçileri dört ayı aşan bir süredir genel grevden genel greve koştular. Bir sosyal yıkım ve emperyalist savaş hükümeti olan Hollande-Valls hükümetinin tehditlerine, OHAL uygulamalarına, polislerin yasaklarına ve gösterilere dönük acımasız saldırılarına, MADEF adlı işveren örgütünün direktifi ile işçilere işten atma tehdidi savuran patronlara aldırmadan her defasında daha büyük bir kararlılıkla sokaklara çıktılar, alanları doldurdular. Her daim fiili ve meşru mücadele yolunu tuttular.

Tarihsel kazanımların korunmasının ve yenilerinin kazanılmasının tek yolunun bu olduğuna inandılar. Mücadeledeki kararlılıkları ve duruşları ile sendika bürokrasisini de peşlerinde sürüklediler. Ne var ki hareket eninde sonunda kendiliğinden bir hareketti. Her kendiliğinden hareket gibi onun da bir sınırı vardı. Hareket bu sınırlarına varınca, her zamanki gibi hareketin handikapları sökün edecekti, sendika bürokrasisi denen tehlike uğursuz rolünü oynamak üzere devreye girecekti. Fransa'daki mücadele işte şimdi bu aşamaya gelmiş bulunuyor.

Geçtiğimiz yüzyılın ilk çeyreğinde olduğu gibi Avrupa'nın hemen her yerinde sınıf ve kitleler büyük bir hareketlilik yaşıyor. Yunanistan sayısız genel grev yaptı. İspanya'da öfkeli hep sokaklarda oldu. İngiltere'de işçi ve emekçiler yeni özelleştirme saldırısına karşı on binler halinde protesto gösterileri yaptı. Fran-

sa'da peş peşe 13 genel grev yaşandı. Belçika'da kemer sıkma paketine karşı 100 bin kişi sokaklara çıktı. İtalya ise, metal işçilerinin grevleri ile bu kervana katıldı. Grevlere sahne olan bir ülke de Hollanda idi. AB'nin merkez ülkesi Almanya bu hareketli süreçte yaz tatili öncesi metal işçilerinin ve Ver-di Sendikası'nın uyarı grevleri ile yerini aldı. İsviçre daha yakın günlerde emeklilik reformu yalanı ile başlatılan saldırıya karşı on binlerin protesto gösterilerine sahne oldu.

Kısacası, Avrupa'da sınıf ve kitle hareketi adına anlamlı bir gelişme süreci yaşanıyor. Ne yazık ki devrimci parti yok, işçi sınıfı ise harekete önderlik bağlamında hazırlıksız. Bu ise en büyük tehlike ve en temel eksiklik. Fransa işçi ve emekçileri günümüzde bu eksikliği her zamankinden daha yakıcı biçimde hissetmektedirler.

Frankfurt'ta "Darbe girişimi, demokrasi ve devrim!" toplantısı

24 Eylül günü, Frankfurt Halkevi'nde, "Darbe girişimi, demokrasi ve devrim!" başlıklı bir toplantı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak adına bir konuşmacının katıldığı toplantının ilk bölümünde Uluçanlar Katliamı'nın 17. yıldönümü vesilesiyle anma ve sunum gerçekleştirildi.

Sermaye devletinin tarihinin hapis-haneler itibarıyla de bir katliamlar tarihi olduğunu belirten konuşmacı, devletin her seferinde devrimci tutsaklar şahsında tüm toplumu teslim almak amacıyla saldırdığını; buna karşılık devrimcilerin

de her seferinde baş eğmez bir tutum sergileyerek önemli bir direniş geleneği yarattıklarını vurguladı.

Bu katliam ve direnişler içinde Uluçanlar'ın önemli bir yerde durduğu belirtilerek, saldırının sınıf partisine yönelik özel bir hedefinin de olduğu; Habip ve Ümit şahsında, "zor dönem devrimciliğine" vurgu yapılarak, onların bıraktığı direniş mirasının yeni kuşaklar için örnek oluşturduğu belirtildi.

Hapishaneler ile ilgili anlatım, güncel bir gelişme olan ve tüm Amerika hapis-

hanelerinde yaşanan yaygın ve kitlesel direnişe değinilerek sonlandırıldı.

Uluçanlar anmasının hemen akabinde toplantı konusu olan darbe girişimi ve sonrasıyla ilgili gelişmeleri kapsayan anlatıma geçildi.

Girişte Türkiye'nin bir darbeler ülkesi olduğuna vurgu yapıldı. Son darbe girişiminin birçok açıdan 27 Mayıs darbesiyle benzerlikler taşıdığı, başarısız olmasının gerisinde ise iç ve dış hakim sınıfların üzerinde tam mutabık olmamalarının olduğu belirtildi.

Ardından, Türkiye'yi darbeye götür-en iç ve dış etkenlere değinilerek, darbe girişiminin danişıklı olup olmadığı, Amerika'nın rolü, darbeye karşı burjuva solu, reformist sol ve Kürt hareketinin tavrı gibi başlıklara açıklık getirildi.

Devamında AKP'nin darbeyi fırsata çevirerek tüm muhalefeti ezmeye yönelik hamleleri ile buna karşı neler yapılması gerektiği anlatıldı.

Anlatım son olarak, AKP'nin demokrasi konusundaki sahtekâr tutumu, demokrasiden ne anlaşılması gerektiği ve her kanadıyla burjuva gericiliğine karşı biricik çözümün devrimci sınıf mücadelesi olduğu vurgusuyla sona erdi.

ABD ve İsrail: Ortadoğu halklarının eli kanlı katilleri

Z. Kaya

Geçtiğimiz hafta ABD ve İsrail arasında varılan anlaşma; gündeme "ABD tarihindeki en büyük ikili askeri yardım anlaşması" olarak yansdı.

On ay boyunca süren müzakerelerden sonra varılan anlaşmaya göre ABD, İsrail'e aktardığı yıllık askeri yardımı 3,1 milyar dolardan 3,8 milyar dolara çıkaracak. İsrail, anlaşmaya göre, füze savunma programları için yılda 500 milyon dolar alacak.

Beyaz Saray sözcülerinden Eric Sc-hultz'un, "Uzun ve karmaşık bir süreçti ama buna değeceğini düşünüyoruz çünkü anlaşma hem ABD'nin hem de dünyadaki en yakın müttefiklerimizden İsrail'in çıkarına. Böylece İsrail'in güvenliğine yönelik taahhüdümüzü de teyit etmiş olacağız" dediği anlaşma ile sağlanacak yardımı İsrail sadece Amerikan savunma sanayisi için harcayabilecek.

Geçtiğimiz haftalarda gündeme gelen bir diğer askeri yardım anlaşması da yine ABD'den Ortadoğu'daki işbirlikçisi Suudi Arabistan'a yönelik. ABD Savunma Güvenliği İşbirliği Ajansı'ndan yapılan açıklamada, 130'dan fazla ana muharebe tankı Abrams ile 20 zırhlı kurtarma aracı, çok sayıda makineli tüfek ve bir takım askeri malzemeleri kapsayan 1 milyar 150 milyon dolarlık askeri silah satışının onaylandığı belirtildi.

Peki bu cömertliğin arkasında yatan neden nedir? Aynı anlama gelmek üzere sorumuzu şu şekilde de sorabiliriz: Emperyalizmin baş karakteri ABD'nin askeri harcamalara bol keseden aktardığı bu paraların hizmet ettiği gerçek nedir?

EMPERYALİZM KANLA BESLENİR!

Sorumuza verebileceğimiz ilk cevap "emperyalizm kanla beslenir" olacaktır. Dünya jandarmalığını ikinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından İngiltere'den devralan ABD şahsında emperyalizm, üzerinde büyüdüğü kapitalist sistemin doğasına uygun bir biçimde palazlanmaktadır. Bu doğa ki, sömürü ve savaş üzerine kuruludur. Bilançosu insanlığa ağır darbeler vurmuş olan iki büyük emperyalist paylaşım savaşının yanı sıra Balkanlar ve Ortadoğu üzerinden yaşanan ve yaşanmakta olan bölgesel savaşlara dek emperyalizm her daim savaşlara ihtiyaç duymuştur. Bunun nedenleri TKİP programının "Emperyalizm ve dünya devrim süreci" başlıklı üçüncü alt bölümünde yer alan 17. maddede şu şekilde ortaya konmaktadır:

"Emperyalist tekeller arasında dünya

ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi."

ORTADOĞU: EMPERYALİZMİN KAN HAVUZU

Sorumuza ek yapmak ve konumuza dönmek gerekirse, savaşlardan beslenen emperyalizmin baş aktörü ABD neden devasa askeri yardımını İsrail'e yapmaktadır?

Bugün Suriye'de, Kürdistan'da, Filistin'de süregiden savaşlar emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda militarizmin tırmanması ile el ele gitmektedir. Ve bu savaşların "istikrarsızlığın kuşağı"na dönüştürülen Ortadoğu'da yaşanıyor oluşu da emperyalizmin çıkarları ile doğrudan bağlantılıdır.

Emperyalizmin Ortadoğu'da ekonomik, siyasi ve askeri tam denetim kurmak istemesinin belli başlı sebepleri arasında bölgenin petrol rezervi oluşu ve üç kıtayı birleştiren coğrafi konumunun getirdiği jeopolitik önemi vardır. Bundan kaynaklıdır ki; Ortadoğu'daki amaçlarını gerçekleştirmek için bölgede koçbaşlarına ihtiyaç duymaktadırlar. İşte bu koçbaşlarının adı İsrail, Suudi Arabistan, Türkiye vs. olmaktadır. ABD tarihinin en büyük askeri yardımını alan İsrail'e daha yakından bakalım.

ORTADOĞU'NUN BAĞRINDAKİ KANLI BIÇAK: İSRAİL

Tevrat'ta, Yakup'un ailesi ile göç ederken, insan kılığına girmiş bir melekle gün ağarınca dek güreştiği ve meleğin Yakup'u yenemeyince Yakup'u "Tanrıyla mücadele eden" anlamına gelen "İsrail" adıyla kutsadığı yazılıdır. İnanışa göre Yakup'un soyundan gelenlere bu sebeple "İsrailoğulları" denir. Ve yine Tevrat'ta İsrailoğulları'na bugünün Filistin topraklarının ve hatta daha da genişletilmiş haliyle Suriye, Irak ve Türkiye topraklarının bir kısmının vaad edildiğine inanılır.

Ancak İsrail'in kendisini Ortadoğu'da işgalci güç olarak meşru bir biçimde görmesinin arkasında salt bu inanış yatmaktadır. İngiliz emperyalizmi döneminde başlayan ve ABD eliyle tamamlanan bir projedir İsrail devletinin kuruluşu. Öyle ki 1800'lü yılların sonlarında, kurulacak olan İsrail'de Avrupa'dan gelebilecek tarım burjuvazisinin olmayışı sonucu Rusya'da yaşayan çiftçi Yahudilere dönük katliamların başlatılması ve buradan kaçan Yahudilere Filistin topraklarının işaret edilmesi dahi ortadaki bilinçli ve bir o kadar kirli projenin sonuçlarıdır. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından İngiltere Dışişleri Bakanı Arthur Balfour'un girişimiyle Balfour Deklarasyonu süreci başlatılmış ve bu süreçle birlikte Filistin Yahudilere "vatan" olarak gösterilmiştir. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde Nazi kıyımından kaçan Yahudilerle yaşanan büyük göç sonucundaki gelişmelerle Birleşmiş Mil-

letler (BM), Kasım 1947'de Filistin'in biri Yahudi öteki Arap olmak üzere iki devlet olarak paylaşılmasına karar vermiştir. O günden bugüne Filistin özgürlüğü için savaşırken İsrail emperyalizm eliyle Ortadoğu'nun bağrına saplanan bir bıçak işlevi gördü.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki koçbaşı olarak elbette İsrail; ekonomik ve askeri açıdan desteklendi. Bu desteklerin karşılığında emperyalizme sınırsız hizmet sunan İsrail bugün de varlık amacına uygun hareket ediyor. İsrail'in ABD'den aldığı desteklerle Ortadoğu halklarına ölüm kustuğu ve insanlığı tehdit ettiği, ABD Dışişleri Eski Bakanı Colin Powell'in hacklenen e-posta adreslerinin ortalığa saçtığı belgelerde İsrail'in en az 200 nükleer silahının bulunduğu öğrenilmesiyle bir kez daha açığa çıktı.

EMPERYALİZM YENİLECEK!

Bataklık kurumadan sinekler de ölmeyecek! Militarizmin ve savaşların kaynağı olan emperyalist sistem yenilmeden, kapitalizm tarihin çöplüğüne gönderilmeden insanlık, onurlu bir yaşam sürdüremeyecek! Milyon dolarlık anlaşmalar halkların kanıyla imzalanmaya devam edecek. Ancak geçmişten bugüne halklar direnişleriyle emperyalizmin kağıttan kaplan olduğunu göstermişlerdir. Bugün emperyalizm devasa askeri yığınaklarıyla korku duvarlarını yükselterek zulmünü arttırsa da zulmün olduğu yerde direniş yeşermeye devam edecek ve tarih direnenleri ve onların zaferlerini yazacaktır.

ABD'de hapishane grevi devam ediyor

ABD hapishanelerindeki on binlerce tutuklunun ücretsiz veya çok düşük ücretlerle çalıştırılmaya karşı ve hapishane koşullarının iyileştirilmesi talebiyle 9 Eylül'de başlattıkları hapishane grevi devam ediyor.

SERMAYE TEKELLERİ HAPİSHANELERDE ÜRETİM YAPMAYI TERCİH EDİYOR

isyandan.org'un haberine göre 2 milyon 200 bin civarı tutuklu sayısıyla dünyada birinci sırada yer alan ABD'de, bu mahkumların yaklaşık 900 bini 12-40 sent karşılığı veya ücretsiz olarak büyük tekeller hesabına çalıştırılıyor. Yine "hapishane endüstrisi"nin yıllık 2 milyar dolar hacme sahip olduğu söyleniyor. McDonald's, Wendy's, Victoria's Secret, American Airlines, Avis, Walmart, Microsoft, Nike, Nintendo, Honda gibi dev markaların da aralarında bulunduğu şirketlerin aslen saatine 15 dolar vermek zorunda oldukları işler için birkaç sent karşılığında ya da hiç ücret ödemediği zorla çalıştırılan mahkumların emeğini sömürdüğü belirtiliyor. ABD hükümetinin de özellikle siyahlar, latinler ve göçmenleri kriminalize ederek tutuklamaya yönelik politikalar güttüğü ifade

ediliyor.

SERMAYE MEDYASI DİRENİŞE YER VERMİYOR

Zorunlu çalıştırmaya karşı 1971 yılındaki Attica Hapishane Direnişi'nin yıldönümünde direnişe geçen tutuklulara dair, Amerikan medyasında neredeyse hiç haber verilmiyor. Direnişe ilgili bilgi almak için hapishane yönetimleri arandığında ise bilgi vermektan kaçınıldığı

belirtiliyor.

1993'teki hapishane isyanı nedeniyle ölüm cezasına çarptırılan tanınmış tutuklu direnişçi Siddique Hasan kaldığı Ohio Eyalet Hapishanesi'ndeki bazı binaları 9 Eylül'de patlatma planı yapmakla suçlandı. Özgür Ohio Hareketi (FOM) örgütleyicilerinden olan Hasan bu suçlamanın ardından tecrite kondu ve grev başlamadan neredeyse 1 ay önce dışarı ile iletişim kurma hakkının elinden alındığı da belirtiliyor.

Göçmenler hala kayıp; AB ve Mısır pazarlık peşinde

Geçtiğimiz hafta Mısır açıklarında 600'e yakın göçmeni Avrupa'ya taşıyan teknenin batmasının ardından hâlâ yüzlerce kişiye ulaşılabildiği değil.

Mısırlı yetkililer 169 kişinin kurtarıldığını, 162 kişinin de cesedine ulaşıldığını bildirdi. Kurtulan göçmenlerin aktardığına göre botta 450-600 arası kişi bulunduğu ileri sürülürken, hâlâ yüzlerce kişinin akıbeti belirsizliğini koruyor.

Diğer yandan Ortadoğu'daki savaşın baş sorumluları emperyalistlerle işbirliği peşindeki Mısır sermaye devleti sözcüleri, kendi suçlarının üzerini örtmek için göçmenleri hedef göstermeye devam ediyor. Konuyla ilgili açıklama yapan Mısırlı bakan Elhamy Agina göçmenleri suçladı.

Ayrıca Mısır ile emperyalistler arasında -Türkiye ile olduğu gibi- kirli pazarlıklar yürütülmek isteniyor. Göçmenler üzerinden kendilerine fırsatlar yaratmaya çalışan emperyalistler Mısır ile de anlaşmak istiyor. Önümüzdeki üç yıl içinde IMF'den yaklaşık 12 milyar dolarlık yardım almayı bekleyen Mısır'a göçmen anlaşması şartı sunuluyor.

Bağdat'da bombalı saldırılar

Irak'ın başkenti Bağdat'ta 25 Eylül günü bombalı saldırı düzenlendi. Canlı bomba tarafından gerçekleştirilen saldırıda 8 kişinin öldüğü, 20 kişinin de yaralandığı belirtildi. Yaralılar çevredeki hastanelere kaldırılırken saldırıyı cihatçı IŞİD çetesinin düzenlediği dile getiriliyor.

27 Eylül günü ise 4 farklı saldırıda 19 kişi katledilirken, onlarca kişi yaralandı. El Reşid'deki saldırının, pazar yerinde canlı bomba tarafından gerçekleştirildiği belirtildi. Saldırıda en az 9 kişi yaşamını yitirirken 26 kişi yaralandı.

El Cedide bölgesinde ise art arda iki bombalı intihar saldırısı olduğu kaydedildi. Saldırıların sonucunda ise en az 9 kişinin hayatını kaybettiği, 30 kişinin de yaralandığı açıklandı.

El Rızvaniye'deki saldırının, mahalledeki bir kahvehane karşısında yere döşenen bombanın patlatılması sonucu yaşandığı belirtildi. Saldırıda 1 kişi ölürken 5 kişi yaralandı.

Charlotte'ta OHAL'in ardından "sokağa çıkma yasağı"

ABD'nin Kuzey Carolina eyaletine bağlı Charlotte'ta polis terörüne karşı tepkiler devam ederken 22 Eylül'de ilan edilen OHAL'in ardından "ikinci bir emre kadar sokağa çıkma yasağı" ilan edildi.

43 yaşındaki siyahi Keith Lamont Scott'un polis tarafından katledilmesinin ardından kitlelerin öfkesi sokağa taşmıştı. Polis terörü de aynı şiddetle kitlelerin öfkesini bastırmak için hayata geçirilmeye devam ediyor. Polis biber gazı ve plastik mermilerle eylemlere saldırırken 23 Eylül'de "sokağa çıkma yasağı" ilan edildi. Yasak 26 Eylül günü kaldırılrsa da polis terörü devam etti.

OHAL ilanı ardından eyalet yönetimi kente Ulusal Muhafız birlikleri sevk etmişti. Ulusal Muhafız birliklerinin OHAL kaldırılana kadar polisle koordineli olarak kitlelere saldırılara destek vereceği belirtildi.

OHAL'e rağmen kitleler protestolarını sürdürürken, eylemlerde polis saldırısı sonrası 9 kişi yaralandı. 44 kişinin de gözaltına alınarak tutuklandığı belirtildi.

Güney Kore'de Hyundai işçileri şalterleri indirdi

Güney Kore'deki Hyundai işçileri, kapitalist tekelin ücretlerin iyileştirilmesi adına yaptığı öneriyi de reddetti. Tekel tarafından yapılan iyileştirme önerisi sendika tarafından sendika üyelerinin oylamasına sunulmuş ve bu öneri oylamaya katılan sendika üyelerinin yüzde 78 gibi büyük bir çoğunluğu tarafından reddedilmişti.

Bunun üzerine 26 Eylül günü Hyundai işçileri iş yerlerine grev pankartlarını asarak Hyundai'nin ülke çapındaki işletmelerinde üretimi durdurdular. Bu,

Hyundai'nin bütün işletmelerinde üretimin 2004 yılından sonra ilk defa durdurulması oldu.

Ağustos ayında yapılmak istenen TİS anlaşması da işçilerin öfkesinin altında ezilmiş ve o anlaşmada oylamaya katılan sendika üyesi işçilerin yüzde 92 gibi ezici çoğunluğu tarafından reddedilmişti. TİS sürecinde yapılan 19 uyarı greviyle sonuç alamayan işçiler, 26 Eylül günü ülke çapında şalterleri indirerek kapitalistlerin savaşına karşı grev silahıyla cevap verdiler.

İşçiler yüzde 8'lik ücret artışı, ikrami-

yelerin ücretlere eklenmesi, emeklilik yaşının koşulsuz olarak 2 yıl indirilmesi taleplerinde bulunuyor. Bununla birlikte, yaşlı işçilerin maaşlarını kesecek azami ücret sistemi önerisine karşı çıkıyorlar. Hyundai ise ücret artışının yüzde 30'unun ikramiye ödemesi olarak kullanılmasını ve emeklilik yaşının 65'e yükseltilmesine karşılık, iş güvencesi(!) öneriyor.

Hyundai işçileri şimdi metal ve otomotiv işçileri başta olmak üzere işçi sınıfının enternasyonal dayanışmasını bekliyorlar.

Honda işçileriyle dayanışma büyüyor

Honda'nın Hindistan işletmesinde işten atılan 500 işçi, Honda Motorsiklet İşletmesi'nin (HMSI) Hindistan Yeni Delhi'deki merkezi önünde başlattıkları oturma eylemini günlerdir sürdürüyorlar.

Oturma eylemindeki 5 işçi ise başlattıkları açlık grevine devam ediyor.

İşçiler, 73 işçi hakkındaki suçlama ve

açılan davaların durdurulmasını ve işten atılan işçilerin iş haklarının tanınmasını istiyorlar.

16 Şubat 2016'da Honda'da yapılan greve polis fabrika içerisine girerek azgınca saldırmıştı.

Polisin azgın saldırısıyla yetinmeyen kapitalistler 73 işçi hakkında da arsızca zarar davası açtılar.

Honda 200 daimi ve binlerce taşeron işçisini işten çıkararak yoksulluk ve açlığın pençesine attı. Kapitalist tekellerin hizmetindeki sermaye devleti, fabrika önünde protesto yapmayı yasakladı. Yasaklara karşın Maruti, Suzuki ve Honda'nın Manesar işletmelerinden 120 sendikacı oturma eylemini sürdüren işçilerle dayanışma açıklamaları yaptılar. Öğrenciler de üniversite kampüslerinde başlattıkları dayanışma etkinliklerini yaygınlaştırıyorlar.

Kenya'da eylemler

Kapitalist dünyada derinleşen ekonomik, siyasal, kültürel ve ideolojik krizin yol açtığı toplumsal hareketleri bastırmak için çok yönlü saldırılar yayılıyor. Emekçi halkların haber alma hakları da bu saldırıların baş hedefi oldu. Kenya'da da muhalif basın ve gazeteciler üzerindeki baskı aralıksız sürüyor. Basın çalışanları devam eden taciz, tehdit ve saldırılara karşı seslerini yükseltiyorlar. Eylül ayının başlarında başkent Nairobi'de yapılan protesto eylemi, ülkenin ikinci büyük kenti olan Mombasa'da yapılan eylemlerle devam etti. Basın çalışanları iş bırakarak nedeni açıklanmayan iki gazetecinin öldürülmesini ve artan baskıları lanetleyerek, sansürün kaldırılmasını istediler.

Greve karşı ordu

Güney Kore demiryolları ve metro işçileri 27 Eylül günü işi durdurarak süresiz greve başladılar. Ülke çapında başlayan süresiz grevlere 30.000 işçi ve büro emekçisi katıldı. Demiryolları çalışanları, getirilmek istenen devlet kontrolünde performansa dayalı ücret sistemini reddediyorlar. Uygulanmak istenen yeni sistemle birçok çalışanın işini kaybedeceğini de gören işçiler, iş yerlerini korumakta kararlı olduklarını açıkladılar. Grevi kırmak için ordunun imkanları işçilere karşı devreye sokuldu. Ağırlığını ordu taşımacılığının oluşturduğu akbabalar sürüsü greve karşı saldırıya geçtiler. Özellikle taşımacılığın yoğun saatlerinde özel şirketler devreye sokuluyor.

Banka emekçileri üç haftadır grevde

Brezilya'da banka çalışanlarının başlattıkları grev 24 Eylül'de üçüncü haftasına girdi. Banka emekçileri yüzde 10 olan enflasyonla eriyen ücretlerine yüzde 15 oranında artış istiyorlar. Ülke çapında süren grevlerden banka şubelerinin %54'ü etkilenmiş durumda. Ulusal Finansal Sektörü Konfederasyonu (Contraf) Başkanı Roberto Von der Osten grevlerin daha da yaygınlaştırılarak devam edeceğini açıkladı.

Grevçiler ayrıca zorbalık, cinsel taciz ve iş yerlerinin tasfiye edilmesine son verilmesini istiyorlar. İş yerlerinin tasfiyesine bağlı olarak geçen yıl 8000 banka çalışanı işini kaybetmişti.

Yurtlarda dinci-gerici politika

Sermaye devletinin eğitimdeki dinci-gerici saldırı politikalarını her alanda görmek mümkün. İlkokullara yapılan düzenleme ile "4+4+4" eğitim getirilmiş, müfredat değiştirilerek zaten bilimsel olmayan eğitim daha da gerici bir hâle getirilmişti. Liselerde "değerler eğitimi" adı altında bu politika uygulanmış, birçok okul imam hatip okuluna dönüştürülmüştü.

Bu saldırıların son halkası da üniversitelerde yaşanmış, binlerce öğrencinin yaşadığı yurtlarda somut karşılığını bulmuştur. İşte "manevi rehberlik" projesi böyle bir anlayışın ürünüdür.

Geçtiğimiz aylarda Yüksek Öğretim Kredi Yurtlar Müdürlüğü ile Diyanet İşleri Başkanlığı arasında imzalanan anlaşmaya göre KYK yurtlarında "manevi rehberlik" projesi başlatılmıştı. Bu kapsamda yurtlarda gerici eğitimler verecek kurslar da açılmıştı. Projenin "başarılı ilerlediğini" öne süren bakanlık şimdi de KYK yurtlarında kalan 525 bin öğrenci için diyanet görevlilerinin bulunacağını açıkladı. Bu kapsamda ülke genelindeki 209 yurda diyanet görevlisi atanacak. Sermaye devletinin yıllardır yurtlarda tarikatlar eliyle fiilen hayata geçirdiği bu dinci-gerici politika, şimdi yasal zemine kavuşmuş olacak.

Tarikatların örgütlenme alanı olarak kullandıkları özel yurtlarda halihazırda "manevi rehberlik" gibi birçok proje uygulanıyor.

Öyle ki bu yurtlardan her türlü iğrençlikte haberler geliyordu. Son aylarda Karaman'da 40 çocuğun tecavüze uğradığı Ensar Vakfı yurtları da dinci-gerici bu politikayla oluşturulmuştu.

Eğitime ve onun bir parçası olarak

Ensar Vakfı'nı protesto edenlere saldırarak gözaltına alan, tutuklayan, onlarca dava açan sermaye devletinin koruduğu yalnızca bu tarikatlar ve onların evleri/yurtları değil, toplumu şekillendiren eğitim sistemindeki dinci gerici politikaların toplamıdır.

öğrenci yurtlarına yönelik bunca gerici saldırının elbette ki bir hedefi var. İşçi ve emekçi çocuklarını imam hatiplerle, "değerler eğitimiyle", son olarak da bu yurtlarla "dindar, kindar" bir şekilde yetiştirmek. Bu noktada yurtlardan gelen haberler hiç şaşırtıcı değil.

Düzenin eğitim alanında önemli bir yüklenme halkası yurtlar. İşçi ve emekçilere yoksulluğu dayatan düzen, ticari eğitim politikası ile de onların çocuklarına tek seçenek sunuyor. Bu seçenek, "barınma" gibi temel bir ihtiyacın tarikat evlerinde/yurtlarında ya da devletin ge-

riciliği yasal kılıfa soktuğu KYK yurtlarında karşılanması oluyor.

Ensar Vakfı ve bunun gibi birçok tarikat evinden/yurdundan gelen taciz ve tecavüz haberlerinin ardından sermaye devletinin azgın saldırıları hatırlanacaktır. Ensar Vakfı'nı protesto edenlere saldırarak gözaltına alan, tutuklayan, onlarca dava açan sermaye devletinin koruduğu yalnızca bu tarikatlar ve onların evleri/yurtları değil, toplumu şekillendiren eğitim sistemindeki dinci gerici politikaların toplamıdır.

Bu yüzden bu yurtları düzenin kalesi

olmaktan çıkaracak bir örgütlenme yaratmalıyız.

Sermaye düzeninin var olan ve devam ettirmek istediği köleci, dindar-kindar ve biatçı geleceğe karşı, sömürsüz, eşit, özgür bir geleceği örgütlemek için okullarda ve yurtlarda devrimci faaliyeti yükseltmeliyiz.

Onların bu alanları kale gibi koruması elbette boşuna değil, ancak bu kale burçlarından tertemiz dünyanın kızıl bayraklarını dalgalandırma sorumluluğu da bizim omuzlarımızdadır.

İ. Y. GÜN

Göçmen çocuklar eğitimden mahrum bırakılıyor

Ortadoğu'da gerici çeteler eliyle yürütülen savaşlardan dolayı ülkesinden ayrılmış mülteci durumuna düşenler, sığındıkları ülkelerde de insanca yaşam koşullarından mahrum kalıyor. Çetecilerin insan devşirme alanı halindeki göçmen kamplarında kadın ve çocuklar alınıp satılmanın yanı sıra taciz ve tecavüzlerle karşı karşıya.

GÖÇMEN ÇOCUKLARIN YARISI OKULA GİDEMİYOR

Okul çağındaki göçmen çocuklar ise eğitim olanaklarından mahrum edilmiş durumda yaşamını sürdürüyor. Birleş-

miş Milletler'in (BM) ilgili kurumlarının hazırladığı raporlara göre dünya genelinde 3 milyon 700 bin mülteci çocuk okula gidemiyor. Türkiye'de ise Suriyeli göçmen çocukların yüzde 39'u okula gidemiyor.

Dünyada okula gitmeyen çocuk oranının en yüksek olduğu 10 ülke arasında Afganistan (yüzde 46), Sudan (yüzde 45), Nijer (yüzde 38) ve Nijerya (yüzde 34) yer alıyor. Lübnan'a sığınmacı olarak giden Suriyelilerin çocuklarından yüzde 40'ı, Ürdün'de ise yüzde 70'i okula gidemiyor. Ortalama olarak ise her 2 göçmen çocuktan biri okula gidemiyor.

GÖÇMEN VE ÇOCUK İŞÇİLER UCUZ İŞ GÜCÜ OLARAK GÖRÜLÜYOR

Çalışmak zorunda olan Suriyeli çocuklar ise hem göçmen olmaları hem de çocuk olmalarından kaynaklı olarak uzun saatler boyunca düşük ücretle çalışmak zorunda kalıyor.

Ancak uzun çalışma saatleri ve düşük ücretler yalnızca göçmenler değil Türkiyeli çocuklar için de geçerli durumda. Eğitim Sen, DİSK ve BM raporlarına göre 2015-2016 yılında 1 milyon çocuk, yarısı tarım sektöründe olmak üzere, ailesine katkı sağlamak için çalıştı. Çocuk

işçiliğin yaygın görüldüğü illerden olan Urfa'da, okula gidemeyen çocukların yüzde 15'i günde 12-14 saat boyunca çalışıyor. 6-14 yaş arası çocuklar haftada 28 saat, 15-17 yaş arasındaki çocuklar da haftada 45 saat çalışıyor. Yine 14 yaş ortalamasındaki çocuk işçiler iş yerinde şiddet ve istismara maruz kalıyor.

Birçok sektörde çalıştırılan çocuk işçiler, ağır işler yapmasına rağmen "çocuk oldukları için" oldukça düşük bir ücretle çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Yani sermaye için ucuz iş gücü kaynağı olarak görülüyorlar. Aynı zamanda çok ucuza çalıştırılan Suriyeli işçilerle yerli işçiler karşı karşıya getirilmeye çalışılarak işsizliğin asıl kaynağı olan kapitalist düzen gerçeği gizlenmeye çalışılıyor.

Sermaye işbirliğine, patronlara yetkiye, sömürüye karşı...

Meslek liseliler birleşiyor!

Meslek liseleri sistem için bir "amiral gemisi" olmaya devam ediyor. Sermaye için eğitim sistemi içerisindeki mesleki ve teknik eğitimin misyonu, sömürüyü nasıl katmerleştireceklerini ifade ediyor.

Sermayenin uzun erimli hedefleri ile birlikte yeni olarak gündeme getirdiği "ihtisaslaşmış meslek liseleri", "özel meslek liselerinin açılması için teşvik verilmesi", "Suriyeli öğrencilerin mesleki eğitime dahil edilmesi", "çıraklık eğitiminin zorunlu eğitim kapsamına alınması" gibi uygulamalarla birlikte meslek liselilerin üniversiteye gitmemesi, "ahilik ruhunun canlandırılması" ve birinci sınıftan itibaren zorunlu stajın başlatılması birbirlerini tamamlayan ve hepsi birleştiğinde de gençlik açısından tehlikesi büyüyen uygulamalar olarak karşımıza çıkmaktadır. Son olarak İstanbul Milli Eğitim Müdürü Faruk Yelkenci tarafından yapılan açıklamalar bunu bir kez daha gösterdi. İstanbul'da İstanbul Sanayi Odası ile işbirliği içerisinde çalıştıklarını ifade eden Yelkenci şöyle konuştu: "Bizim İstanbul olarak iki projemiz var. Biri tematik lise, diğeri ise okul-sanayi işbirliği İstanbul projesi." Eğitim-özel sektör işbirliği toplantılarının da temel gündemlerini oluşturan bu başlıklarla meslek lisesi öğrencilerinin geleceği sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmek istenmektedir.

PROJELER SERMAYENİN OLSUN, GELECEK BİZİM!

Geleceğimizi kazanmanın yolu ise birliğimizi kurmaktan geçiyor. Meslek liselilerin birliğini inşa etmek için iki önemli talep alanı bulunuyor. Meslek

liselileri birliğe kazanmak için öne süreceğimiz bu sorun alanlarını dönem içerisinde talepleştirmek için adım atmış bulunuyoruz.

Birincisi meslek liselilerin eğitim hakkını savunmak. Eğitimin genel olarak niteliksiz boyutu orta yerde duruyor. Meslek liselerindeki eğitimin niteliksizliği ise ayyuka çıkmış durumdadır. Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yapboz tahtasına dönen eğitim sisteminde meslek liselilerin "eşit, parasız, bilimsel, anadilde, demokratik" eğitim hakkını savunmak önemli bir yerde durmaktadır.

İkincisi ise sömürüye karşı acil demokratik talepler etrafında mücadeleyi yükseltmek. Ahilik adı altında mesleki eğitimin Osmanlı'daki sömürü geleneği-

ni devralıp, geleceğe yön vermeye çalışıyorlar. "Dört gün iş, bir gün okul" uygulamasını hayata geçirdiklerinde meslek liseliler işçi sınıfının organik olarak parçası olacaklar.

İş alanlarındaki staj uygulaması meslek liselilerin üzerindeki sömürünün bir boyutudur. Bir de okul içerisinde "görünmeyen emek" olarak karşımıza çıkan atölye uygulamaları vardır. Bu atölyelerde bir çok şey üretilir, sistemin çok yönlü ihtiyaçları karşılanır. Bunların döner sermayeden aldığı bir pay vardır. Yasal mevzuatta ortaya konulan hiçbir biçimde uygulandığı görülmemiştir. Sermayeye teşvik altında giderek özelleşen bir yapı karşımızda durmaktadır. Tüm bu saldırılar ve patronların meslek liselilerin-

de elinde tuttuğu yetkiye karşı meslek liselilerin birliğini oluşturmak önemli bir yerde duruyor.

İki proje ortaya koyan MEB'e, sermaye devletine karşılık tek çözüm yolumuz var: Meslek liselilerin birliği! Taleplerimizi, tartışmalarımızı ve pratiğimizi bu dönemin ilk yarısı yoğunlaştıracaktır. Meslek liselilerin birliği, sömürüye karşı bir savaş ilanı olacaktır. Sömürünün en katmerlisi için kollarını sıvayan sermayeye, karnını ovuşturan patronlara, sırtımızı sıvazlayan okul idarelerine karşı meslek liselilerin birliği yükseliyor!

Sermaye-okul işbirliğine, patronlara verilen yetkiye, sömürüye karşı... Meslek liseliler birleşiyor!

MESLEK LİSELİ DLB'LİLER

DLB: Öğretmenime dokunma!

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) bir açıklama yayımlayarak "proje okulu" adı altında yürütülen liselerdeki tasfiye

ve kadrolaşma adımlarına karşı ilerici öğretmenlere sahip çıkma çağrısı yaptı. Açıklamanın tamamı şu şekilde:

ÖĞRETMENİME DOKUNMA!

Karanlığa sırtımızı döndüğümüz okullarımızda birçok öğretmenimiz okullarımızdan uzaklaştırıldı. "Proje okul" diyerek 4 ve 8 yılı dolduran öğretmenlerin norm fazlası ilan edilip, başka okullara gönderilmesini zorunlu kılan uygulama ile bizlerin birliğini kırmaya çalışıyorlar.

Kamu alanında gerçekleştirilen tasfiye ile birlikte çoğunluğu Eğitim Sen üyesi olan öğretmenlerimizi görevlerinden aldılar. Üniversitelerde akademisyenleri görevlerinden alıp, hapisanelere koydular.

Bu atmosfer içerisinde biz liselileri de cezalandırıyorlar. 15 Temmuz darbe girişiminin ardından toplumda estirdik-

leri devlet terörünün bir parçası olarak biz liselilere "sırtını dönemezsin" diyorlar. AKP iktidarı proje okul diyerek kendi projesi ile bizleri teslim almaya çalışıyor.

Onların projelerini bizler biliyoruz: "Dindar ve kindar" bir nesil projelerini, imam hatiplerin yaygınlaşmasını, mesleki eğitim ile ucuz iş gücü ihtiyaçlarını karşılamalarını, eğitimi özelleştirerek "paran kadar oku" dediklerini...

Şimdi de öğretmenlerimizi görevden alarak bizleri tehdit ediyorlar. Biz liselilerin kaderi onların iki dudakları arasında değildir!

**Öğretmenime dokunma!
Özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz!**

**DEVİRMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ
26 EYLÜL 2016**

DGB Türkiye Meclisi: Geleceğimiz ve özgürlüğümüzden vazgeçmiyoruz!

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) Türkiye Meclisi 24-25 Eylül tarihlerinde Ankara'da toplandı. Türkiye Meclisi'nin ilk günü devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından meclisin iki günlük programı ve katılımcıları aktarıldı. Devamında ilk sunum olan "Günümüz dünyası" başlıklı sunuma geçildi. İlk sunum kapsam olarak iki günlük seminer başlıklarının toplam aktarımı ve giriş konuşması kapsamında ele alındı. Türkiye Meclisi'nin ve DGB'nin yeni dönemde gençliği taraflayacağı politikaları somutta belirlemek üzerine bir konuşma gerçekleştirildi.

Sunumda; kapitalizmin yaşadığı krizler anlatıldı ve bu krizlerin faturasının dolaysız olarak emekçi halklara kesildiği, baskı ve sömürü politikalarıyla işçi ve emekçilerin, gençliğin susturulmaya çalışıldığı söylendi. Burjuvazinin neo-liberal saldırılarla krizi yönetmeye çalıştığı vurgulandı. Sunumda dünyada ve Ortadoğu'da emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı hegemonya krizinin Suriye'de yaşanan yıkıcı savaş üzerinden tüm açıklığı ile görüldüğü aktarıldı. Kapitalizmin yaşadığı krizlerinden sömürüyü katmerleştirerek ve emperyalist savaşları tırmandırarak çıkmaya çalıştığı vurgulandı. Bütün bu tablo üzerinden kapitalist sistemin topluma ve gençliğe geleceksizlik ve koyu bir karanlıktan başkaca bir şey vaat etmediği söylendi.

Bununla birlikte kapitalist sistemin bir dizi yapısal çelişkinin derinleştiği ve toplumsal dinamikleri harekete geçirdiği belirtilerek; Fransa'da, Yunanistan'da işçi ve gençlik direnişleri, Türkiye'de ise Haziran Direnişi ve Metal Fırtına örnek verildi.

DGB'nin bu tablo karşısında "Geleceğimizden ve özgürlüğümüzden vazgeçmiyoruz" şiarının içeriği ve güncel anlamı anlatılarak sunum tamamlandı.

İkinci sunum "siyasal gericiilik" başlığına ilişkin oldu. İki başlık halinde ele al-

nan sunumda siyasal gericiiliğin sınıfsal kökenine ve bugünün güncel yansımalarına ilişkin ayrıntılı tartışmalar yürütüldü. Kapitalizm var olduğu sürece siyasal gericiiliğin ortadan kalkmayacağı ve gerici bir sınıf varsa bunun burjuvazi olduğu, asıl devrimci, eşitlikçi ve yenilikçi sınıfın işçi sınıfı olduğu aktarıldı. Siyasal gericiilik güncel gelişmeler üzerinden ayrıntılı tartışmalara konu edildi.

Çalışmanın devamında kirli savaş üzerine üçüncü sunuma geçildi. Kirli savaşın Kürt sorunu üzerinden tarihsel gelişimi, bugünkü güncel tablosu, çözüm yolu üzerine gerçekleştirilen sunumun ardından soru ve tartışma bölümüne geçildi. Yürütülen tartışmalarda, kirli savaş sürecinin kapsamı ve güncel boyutu üzerine genişçe duruldu, kalıcı çözümün devrimde olduğu vurgulandı.

Mesleki eğitim ve devrimci sınıf hareketi üzerine yapılan sunumda; güncel siyasal ve toplumsal gelişmeler özetlenerek, mevcut tabloyu ve olayların seyriyi değiştirebilecek olan tek gücün işçi

sınıfı olduğu vurgulandı. İşçi sınıfı hareketinin siyasallaşması ihtiyacına değinilerek, bu süreçle gençlik mücadelesinin nasıl ilişkilendirileceği üzerine bir tartışma gerçekleştirildi.

"Yolumuz işçi sınıfının yoludur" şiarıyla yola çıkan DGB'nin bu bağlamda güncel görevleri üzerine duruldu. Gençliğe yönelik üretilen politikaların bu perspektifle işlenmesi gerektiği vurgulandı. Devamında ise gençlik mücadelesinin en önemli alanlarından birisi olan mesleki eğitim okulları üzerinden bir sunum gerçekleştirildi. Mesleki eğitim alanının devrimci sınıf hareketi bakışı üzerinden ne denli kritik bir alan olduğunun üzerinde duruldu. Sunumda şunlar ifade edildi;

"Gençlik mücadelesinin en kritik alanlarından birisi mesleki eğitim okulları. Devrimci sınıf hareketi yaratma bakışının öne çıktığı bir dönemde 'yolumuz işçi sınıfının yoludur' diyen DGB bu alanı özel olarak gündeme almalı ve politik, pratik bir yönelim içerisine girmelidir. Zira, devrimci gençlik hareketi ile sınıf hareketi

arasında organik bağ kuracağımız yer; bir ayağı üretim sürecinde bir ayağı eğitim sürecinde olan mesleki eğitim okulu öğrencileridir."

İkinci güne ise "Denizler'in yolunda anti-emperyalist mücadele" sunumu ile başlandı. Emperyalizm tanımlaması ve tartışması üzerine başlayan sunumun ikinci bölümünde anti-emperyalist mücadelenin nasıl olması gerektiği ve Türkiye topraklarında anti-emperyalist mücadele geleneği üzerine duruldu.

Sunumun ardından Türkiye Meclisi'nin tartışmalarına geçildi. Türkiye Meclisi'nde; güncel siyasal gelişmelerin üniversitelere yansımaları, çalışma tarzı, "özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz" beyanname çalışması, 6 Kasım çalışması ve gündemleri, yayımlar, mali tablo, Ekim Devrimi ve 100. yılı üzerinden tartışmalar gerçekleştirildi. Daha sonra önümüzdeki dönemdeki gündemlerin neler olabileceğine dair tartışmalar yapıldı.

Ali Karasu Anadolu Lisesi'nde liselilerden tepki

19 Eylül günü eğitim-öğretim yılı 15 Temmuz etkinlikleri gerici propaganda-sıyla başlarken bazı liselerde öğrenciler tepkisini ortaya koydu.

Daha dersler başlamadan MEB'in gönderdiği program ile okul öncesi konuşmalarda sözde "15 Temmuz ve Demokrasi Haftası" anlatılmıştı. Dersler başlayınca da derse giren öğretmenler,

verilen program ile birlikte darbe girişiminin bastırılmasının ne kadar "yüce" olduğu ve "demokrasinin zirve yaptığı" gibi söylemler ile öğrencilere gerici propaganda buldu.

Bütün bunlar okulların sermaye iktidarının çıkarı doğrultusunda nasıl kullanıldığını bir kez daha gözler önüne serdi. Okulun birinci ve ikinci günü dağıtılan

broşürler ile bu durum somut hale geldi. Broşürlerde yer verilen AKP propaganda fotoğrafları ve söylemleri sonraki günlerde ise koridor panolarına taşındı.

Bursa'daki Ali Karasu Anadolu Lisesi'nde ise öğrenciler, öğretmenlerin AKP'nin ve burjuva ideolojisinin öğrencilere aşılmasına izin vermedi. Dağıtılan broşürleri çöpe atarak, ilgi göster-

meyerek bu söz konusu dayatmaya karşı tepkilerini ortaya koydu. Son olarak da panoya asılan iktidar yanlısı, demokrasiyi çarpıtan argümanları yırttı. Ali Karasu Anadolu Lisesi'nden gazetemize konuşan liseliler, liselerinin iktidar partisinin istediği gibi yönlendirebildiği aygıtlara dönüşmesine izin vermeyeceklerini vurguladı. Liseliler, "liseler bizimdir ve bizim bu kaotik süreçte kutlanacak bayramımız yok ama devlete atacak taşımız çok!" diye konuştu.

Kirpiklerimiz yere düşmesin diye... / 2

Ne yapmalı, nasıl yapmalı?

Kadın katliamları ardı arkası kesilmeksizin devam ediyor. Kadın cinayetlerine karşı öfkeyse kadınlarda birikiyor. Düzen mahkemelerinin verdiği "iyi hâl" kararları ile, "aşırı sevgi indirimleriyle", "saygın tutum indirimleriyle" katillerin-tecavüzcülerin salıverilmesi, cezasız bırakılması, hiçbir caydırıcı yaptırımın olmaması tacizlerin, tecavüzlerin, kadın cinayetlerinin artarak devam etmesine neden oluyor. Tüm bu yaşananlar karşısında kadınlardaki öfke içten içe birikmeye devam ediyor.

TEPKİLER NEYDİ, NE OLDU?

Kadınların bir cins olarak yaşadığı sorunlara karşı öfke ve tepki her daim olmuştur. Fakat tepkiler zayıf, parçalı, sınıfsal özü görülmeyen veya yok sayılan, salt erkeklere yönelik dile getirilmiş, erkek düşmanlığına yönelmiş tepkilerdi.

Bardağı taşıran son damla, öfkenin kitlesel olarak dışa vurumu Özgecan'ın katledilmesi ile yaşandı. Öfke sokağa taştı, öncesinde parçalı, cılız olan tepkiler bir anda sokaklarda tek ses olarak yankılandı. Ülkenin dört bir yanında Özgecan nezdinde kadın cinayetlerine karşı öfke dile getirildi.

Öncesinde olduğu gibi Özgecan'la da açığa çıkan öfke Özgecan'ın katiline, erkeğe yöneldi. Kadın cinayetlerinin son bulmasına yönelik birçok "çözüm" ortaya serilip tartışıldı. Çalışmalar yürütüldü, imzalar toplandı. Özgecan Yasası'ndan, nefret teriminin yasada yer almasından yürütülmesine, öz savunmaya kadar birçok konunun yasalarda yer alması gerektiği savunuldu.

Düzeni karşısına alan, düzenle hesaplaşan bir bilinç ve eylemsellik sürecine erişilmedi.

Feministler, feminizmin etkisi altında kalanlar da kadının bir cins olarak yaşadığı her sorunu böyle değerlendirmiş, sorunun sebebini "erkek" olarak belirlemişti. Çözümleri de her zaman "düzen" sınırları içerisinde "hangi yaş grubundan, hangi sosyal, ekonomik sınıftan olursa olsun kadın mücadelesi" olarak belirtilmişti.

"ÖZGECAN YASASI" KALICI ÇÖZÜM MÜ?

Özgecan Yasası'yla genel olarak kadınlara yönelik uygulanan taciz, tecavüz, şiddet ve ölümden cezasızlığa neden olan "iyi hâl, saygın tutum vb. indirimlerin" kaldırılması ve yasayla birlikte "adaleti" sağlayacak bir düzenleme getirilmesi

savunuluyor. Yasa, kadın cinayetlerini önlemede bir çözüm olarak dile getiriliyor. AKP iktidarı kendi yasalarına dahi uymayarak, sermayenin ihtiyaçlarına göre yasa çıkartarak hukuksuzluğun hukukundaki kötü karneyi gözler önüne her defasında seriyor.

Anayasada 6284 Sayılı Koruma Kanunu var fakat devletin sözde koruduğu çoğu kadın katledildi ve katledilmeye devam ediliyor. Yine Anayasa Mahkemesi, Türk Ceza Kanunu'nun (TCK), çocuğun cinsel yönden istismarını düzenleyen 103. maddesinin birinci fıkrasındaki "15 yaşını tamamlamamış her çocuğa karşı gerçekleştirilen her türlü cinsel davranışın cinsel istismar sayılacağına" ilişkin hükmünü iptal etti. Ve yine kadın cinayetlerinde katillere verilen ortalama 20 yıl cezasında, katillerin %70'i indirim alıyor, salıveriliyor, ödüllendiriliyor. Kadın cinayetlerinin en az %10'u karakol, savcılık ya da sığınma evi sürecinde, devlet gözetiminde işleniyor. Bu pislik içerisinde "Özgecan Yasası" hiçbir kurtuluş getirmeyeceği gibi, düzen içerisinde çözüm arayışları üzerinden işçi ve emekçiler kandırılmaktadır.

"Nefret cinayeti" terimine yasada yer verilmesi ise LGBTİ'lere karşı cinayeti önleyecek bir çözüm olarak sunulmaktadır. LGBTİ'lerin katledilmesinin nedeni yasada bu terimin bulunmamasından değil toplumda körüklenen ayrımcılıktandır.

Bizler açısından elle tutulacak hiçbir yanı olmayan bu çözüm(süzlüğe) karşı gerçek çözümün; kadınıyla, erkeğiyle yükseltilecek mücadeleyle olacağını belirtmemiz gerekir.

ÖZ SAVUNMA HAKTIR AMA...

Öz savunma, kadınların her türlü saldırıya karşı kendini savunma hakkı olarak tanımlanır kısaca. Hatırlanacağı üzere Nevin Yıldırım'ın, Çilem Doğan'ın öz savunma haklarını kullanmaları gündemde büyük yankı uyandırdı.

Fakat bir örgütlülüğe dayanmaksızın, bireyi kurtaran öz savunma hakkıyla yalnızca o gün kurtarılır. Tecavüze karşı koyan bir kadının bir daha tecavüze uğramayacağını bir garantisi yoktur mesela. Veya Kızıl Sopalılar tarafından yüzlerce erkeğin cezalandırılması şiddeti, tacizi, tecavüzü kökten silmez. Elbette ki kadınların her türlü saldırıya karşı koyacak güce ve öz güvene sahip olmaları gerekir. Gerektiğinde de karşı koymaları, direnmeleri de. Fakat bunun bir örgütlülüğe ve bir bilinç sahip olarak yapılması gereklidir. Erkekler özelinde toplumdaki kadını mülk olarak görme, kadın bedeni üzerinde her türlü söz söyleme hakkını kendinde görme bilinci değişmediği sürece bu sorunlar yaşanmaya devam edecektir ki son dönemlerde yaşananlar bunu tekrar tekrar gösteriyor.

"HADİM YASASI"YLA SORUNU HORMONLARA İNDİRGEYEN ZİHNİYET!

Sermaye devletinin bir çözüm olarak sunduğu hadım yasasıyla bu suçların bir çeşit cinsel dürtülerden kaynaklandığı, bir hastalık olduğu ve kimyasal hadımla tedavi edilebileceği söyleniyor. AKP ve yarıdakçılara göre yaşanan her şeyin nedenini "birkaç hastalıklı insan" oluştur-

ruyor. Özünde "hastalıklı" toplum, sınıflı toplumların eseridir.

Keza toplum nezdinde tartışılan idam da aynı şekilde sorunun çözümüne dair hiçbir samimiyet taşıyor. Zaten tüm pisliğin bizzat mimarı olanların çözümleri ne olabilir ki! Katilleri ön kapıdan alıp arka kapıdan salanların, idamın bir cezai yaptırım olduğunu iddia etmelerinin hiçbir gerçekliği yok. Bu yönüyle bu tartışmalarla düzenin teşhirini iyi şekilde yapmak gerekiyor. Düzenin emekçilere tartıştığı bu sahte çözümleri iyi anlatmak, gerçek çözümü ortaya koymak, bu yönlü bilinç ve örgütlülüğü oluşturmak önemli bir yerde duruyor.

YASAL DÜZENLEMELER DEĞİL, FİİLİ-MEŞRU MÜCADELE!

Genel olarak biz komünistler yaşanan sorunlara karşı nasıl bakılması gerektiğinin birikimine ve zenginliğine sahibiz. Yaşanan her sorunun sınıfsal bir boyut taşıdığı ve çözümünün de hiçbir zaman düzen içerisinde olamayacağını, mücadelenin bir yan ürünü olarak düzen içerisinde yapılacak iyileştirmelerin kalıcı olmayacağını bilincindeyiz. Fakat pratikte bu mücadeleyi verirken yer yer sıkıntılarla karşılaşabiliyoruz, somut bir mücadele hattı oluşturamayabiliyoruz. Bu yönüyle yasal tartışmaların karşısında kadınıyla, erkeğiyle örülecek fiili-meşru ve birleşik bir mücadeleyi öne çıkarmak, yasal kazanımların da ancak bu mücadelenin sonucu olabileceğini emekçi kadınlara anlatmak güncel bir görev olarak öne çıkıyor.

**Emperyalist savaşa,
faşist baskıya, sömürüye
ve geleceksizliğe karşı**

**DİRENİŞE!
MÜCADELEYE!**

